

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

Pau: mandat diví

Les religions estan cridades a desenvolupar un paper clau per rebaixar les tensions en un món en conflicte

P 8-13

El Papa, durant una trobada interreligiosa a Bangladesh el 2017.

© Vatican Media

VIDA ECLESIAL

El Papa centra el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau en el perdó

P 16-17

© Vatican Media

AMB VEU DE DONA

Parlem amb Carme Trilla sobre habitatge

P 18 - 19

SUMARI

5 GENER 2025

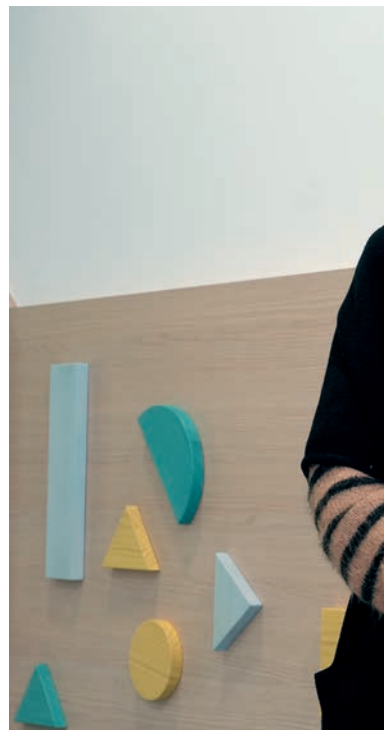
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

20-21

50è aniversari de la mort del Padre Mauri

Va ser el fundador de la Llar Infantil Joan XXIII

26-29

Palau Ferré, la vitalitat de l'art

Es commemoren els vint-i-cinc anys de la mort del pintor cubista que va projectar la fe a través de l'art

38-39

“Era al carrer, i em vau donar un sostre”

El Teo viu en un pis compartit de la Comunitat de Sant'Egidio

47

“Els espais hospitalaris impacten sobre els pacients, especialment en els nens”

Carmen Mur, presidenta de la Fundació el Somni dels Nens

EDITORIAL

Un desig de pau

La Nit de Reis, dels Reixos que diuen en algunes contrades, és la més màgica de l'any per als petits però també per als grans, que per unes hores connecten amb l'infant que tots portem dins. Tot el que s'esdevé per Reis és un cant a la innocència que, amb els anys, es va diluint fins a perdre's. Com no hem de perdre la innocència quan veiem tanta maldat, tant de patiment i tantes guerres arreu del món? Per això, en la nostra particular carta als Reis, als Savis d'Orient que seguint una estrella van trobar el Fill de Déu, els demanem Pau al món. Un desig de pau que ressona amb força l'1 de gener, quan l'Església celebra la Jornada per la Pau en la festa de Santa Maria Mare de Déu. Començar l'any amb un desig de Pau indica que aquest ha de ser l'objectiu de tots els esforços que es facin al llarg de l'any. Però perquè hi hagi pau també són necessàries la justícia, la reconciliació i el perdó. Per tant, aquest també és el nostre desig quan pensem en tants conflictes enquistats geogràficament i històricament; en les ànsies imperalistes de les nacions i dels homes més poderosos del món; i en les conseqüències que té en milions de persones que pateixen fam, violència i persecució. Un desig de pau, de justícia, de reconciliació i de perdó a la nostra carta als Reis de l'Orient. Bona festa de l'Epifania a tothom!

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

--	--	--	--	--	--

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

EVA FERNÁNDEZ

@evaenlaradio

19/12/2024

Corresponsal de la Cope al Vaticà

El cardenal Krajensky viatja de nou a Ucraïna (i ja porta 11 viatges) per portar-hi en nom del Papa una caravana-hospital on es poden fer cirurgies, i 6 ecògrafs per als hospitals destruïts. El Papa ha beneït la caravana

XAVIER MASLLORENS

@xmasllorens

19/12/2024

President de l'Institut Català

Internacional per la Pau

La mort de Federico Mayor ens deixa un gran buit als qui treballem per la pau, d'una persona que des de la institucionalitat va ser radical (va anar a l'arrel) amb les injustícies que provoquen violència arreu del món. Descansa en pau, mestre

ANTONI GELONCH

@Antoni_Gelonch

18/12/2024

Historiador

Ha mort avui als 94 anys mossèn Jusèp Amiel Solè. Era canonge del Capítol de la Catedral de la Seu d'Urgell, el 1r aranès escollit per a aquest càrrec des del 1805, i havia participat activament en el revifament de la cultura aranesa. El Consell d'Aran ha decretat 2 dies de dol oficial. DEP

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

VIDA CREIXENT, REFERENT D'AJUDA A LA GENT GRAN

La campanya de recollida de regals per a la gent gran, que permet portar obsequis fins al 10 de gener al carrer Comtes de Bell-lloc 67 de Barcelona, va viure el seu dia important el 19 de desembre, amb una Marató de programació dedicada a avis i àvies. En el programa *Sense distància* ens va visitar Dolors Coscojuela, coordinadora diocesana de Vida Creixent a Barcelona. Va dir que el moviment “se sent Església i fa Església amb petites comunitats parroquials basades en l'amistat, l'apostolat i l'espiritualitat”.

Coscojuela va destacar que “hi ha moltes persones grans que han participat en les activitats dels grups i que, en un moment donat, han deixat de fer-ho per salut, situació que fa que la resta les ajudin, els portin la comunió i les acompanyin”. La coordinadora de Vida Creixent a Barcelona va concloure que normalment els membres del moviment, “en estar vinculats a una parròquia o comunitat cristiana, s'ajuden mútuament perquè viuen a prop entre ells, per exemple, quan algú necessita comprar al mercat o està malalt”.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

La Fundació Missatge Humà i Cristià, que engloba el setmanari *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, ha renovat el seu acord de col·laboració amb Càritas Catalunya. La signatura del conveni, que referma l'excel·lent relació entre les dues entitats, va tenir lloc el 18 de desembre passat a la seu de Càritas Catalunya, i va comptar amb la participació del nou president de l'entitat, Salvador Busquets, i el seu predecessor, Francesc Roig. En representació de la Fundació Missatge Humà i Cristià hi va assistir Òscar Martí, el director de *Catalunya Cristiana*, que es va mostrar satisfet per formalitzar un any més la bona relació que venen mantenint totes dues entitats en els darrers anys.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

6 de gener del 1275

Mor sant Ramon de Penyafort, conseller de Jaume I i cofundador de l'orde de la Mercè

Contrapunt

Carta als Reis d'Orient

**FERRAN
HORTIGÜELA BODI**
Voluntari de Càritas
Catalunya

Els infants són les primeres víctimes de la pobresa, perquè són el segment més indefens

Aquesta nit vindran els Reis! Cal deixar-ho tot a punt per a la seva rebuda: una mica de menjar i de beguda, un cossi amb aigua per si es volen rentar els peus i una tovallola per eixugar-se'ls i no oblidem deixar un plat amb aigua amb pa per als camells.

A Càritas voldríem que una llar digna no fos una carta als Reis, però malauradament ho és. Els índexs de pobresa en aquesta societat del benestar que vivim són altíssims, especialment entre els infants. Els infants, sí, els infants que són els protagonistes d'aquesta festa que és l'arribada dels Reis de l'Orient però que sovint són les primeres víctimes de la pobresa, perquè són el segment més indefens, els nens i les nenes, a casa nostra i a tot

arreu, en la guerra i en la pau.

Malgrat aquesta realitat, el naixement d'un nen o d'una nena sempre em fa creure que aquell ésser tan petit, que és una renovació de vida, ens ajudarà en aquest món, que el deixarà millor de com l'ha trobat. És, clarament, la renovació de l'esperança, l'esperança que no podem perdre per qui som, pel que hem estat, pels nostres avantpassats que ja van treballar per nosaltres, per aquests infants que arriben i que arribaran i als quals els devem el futur. Com va dir el 1855 el cap dels indis Seattle a la proposta del president dels Estats Units de comprar-los les terres:

Cada part d'aquesta Terra és sagrada per al meu poble, cada agulla brillant dels

avets, cada platja de sorra, cada boira en el bosc fosc, cada clariana del bosc, cada insecte brunzidor, és sagrat per al pensar i el sentir del meu poble. La saba que puja pels arbres duu el record del Pell-Roja.

Els infants són el futur, el futur de l'espècie, però també el futur del planeta i de totes les formes de vida que hi conviuen, per petites, senzilles o efímeres que siguin, com la flor del Petit Príncep.

Vull acabar aquesta carta als Reis de l'Orient, encara que no m'he portat tan bé com es podria desitjar, demanant-los que no perdem mai l'esperança, que mantinguem la força per continuar treballant per la justícia i uns ulls per poder veure les coses bones que ens passen cada dia. ■

La sal de la terra

L'educació emocional dels fills

LLUCIÀ POU SABATÉ
Professor Universitat
internacional de La Rioja

Tot i les adversitats, la joventut d'avui sovint trenca l'estereotip de fragilitat

Les famílies modernes afronten un escenari complex en l'educació emocional dels fills. Els models familiars són principalment nuclears i augmenten les famílies monoparentals, fet que limita el suport afectiu d'altres figures com avis o tiets. Alhora, les exigències laborals fan que els progenitors dediquin menys temps a l'educació emocional, una tasca que requereix presència i dedicació. Paral·lelament, la cultura contemporània afavoreix una certa relaxació de les normes familiars i escolars, afectant la capacitat dels joves per desenvolupar autodisciplina i eines personals per afrontar la maduresa.

L'accés precoç a mitjans audiovisuals i a un món virtual exacerba

aquesta situació. Els nens poden refugiar-se en una realitat paral·lela que, si bé pot ser enriquidora, no substitueix la necessitat de relacions humanes significatives. Aquest conjunt de factors, segons Antoni Bolinches, pot donar lloc a "adults Peter Pan", individus amb dificultats per madurar i amb una tendència a conductes evasives o problemàtiques.

No obstant això, aquesta anàlisi no ha de derivar en catastrofisme. Tot i les adversitats, la joventut d'avui sovint trenca l'estereotip de fragilitat. Així ho demostra la seva resposta solidària en situacions de crisi, com la tragèdia recent de la dana a València.

Aquesta dualitat, entre reptes i

oportunitats, posa de manifest la necessitat d'un amor responsable en l'educació. L'acompanyament afectuós, el respecte per la individualitat dels fills i l'establiment de normes clares són claus per ajudar-los a construir des de dins la capacitat d'adaptar-se a la realitat. Cal recordar, com ens inspira la història de Peter Pan, que la maduresa no és un rebuig de la infantesa, sinó una integració d'aquest "nen interior" en la construcció d'una vida plena i conscient.

L'equilibri entre límits, afecte i responsabilitat ajudarà aquesta generació a afrontar els reptes de la vida adulta amb fortalesa i solidaritat, convertint-se en agents de canvi positiu. ■

En un món ferit, els regals de Déu són un bàlsam;
en un món trasbalsat aquests regals
són esperança

Siguem tots Reis!

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Déu vos guard!
Acabem d'iniciar un nou any que, com sabeu, és un any jubilar en què volem que l'esperança sigui la protagonista. Comencem l'any amb la il·lusió i l'esperança que ens ha deixat el Nadal i la celebració de l'Epifania demà.

Aquest vespre i demà, moltes famílies gaudiran d'un esdeveniment entranyable: l'arribada dels Reis. Quan Ses Majestats arriben, les famílies es reuneixen i comparteixen l'alegria. Grans i petits desemboiquen regals amb deliri. És entranyable veure la brillantor dels ulls dels més menuts. Tots volem ser sorpresos i rebre obsequis que ens facin feliços.

Ens alegrem molt quan algú pensa en nosaltres i ens fa un obsequi. L'alegria de descobrir el que amaga un

paquet ben embolicat no té preu. Ara bé, realment, dura poc aquesta emoció, és fugissera. Potser aviat aquest obsequi l'arraconarem i ja no hi pensarem més. Sovint les llars s'omplen de joguines i d'objectes personals de tot tipus que, al cap d'un temps, queden en l'oblit i acostumen a ser més aviat una nosa que un al·licient. I això es repeteix any rere any. Tenim tendència a acumular coses que no ens acaben d'omplir. Deixem-nos aconsellar pel Mestre quan ens diu: no amuntegueu tresors aquí a la terra que es fan malbé i que els lladres roben. Reuniu tresors al cel que no es fan malbé i no els roben, perquè són tresors del cor (cf. Mt 6,19).

Certament, els regals que venen de Déu no ens faran mai nosa i els guardarem sempre al cor com un tresor. Són regals que els gaudim quan els rebem i, potser, encara més quan els compartim, sí, perquè tal com ens va dir Jesús, "fa més feliç donar que rebre" (Ac 20,35).

Són regals que no depenen de la nostra economia, sinó que són fruit de l'Esperit Sant: l'amor, la bondat, la generositat, la pau, la paciència, l'amabilitat, la companyonia, la solidaritat... Cada un de nosaltres pot ser com una carta enviada per Déu

a tota la humanitat que porta bones notícies (cf. 2Co 3,1-3).

En un món ferit, els regals de Déu són un bàlsam; en un món trasbalsat aquests regals són esperança. Aquests regals, veritablement, són els que ens fan feliços i romanen al nostre cor. Tant de bo que els sapiguem apreciar en aquests dies de reunions familiars i, especialment, el dia de Reis. Normalment, demanem als Reis que ens portin moltes coses per distreure'ns, per fer bonic, per lluir, per fer servir, però també els podríem demanar poder avançar espiritualment; ser capaços d'anar per la vida com Jesús, fent el bé, mirant les coses amb els seus ulls; tenir saviesa i un cor atent per escoltar; ser capaços de gaudir de la l'alegria i l'esperança que movien Crist.

Què passaria si aquest any ens proposéssim ser tots "reis" generosos en regals immaterials per a tot-hom? Potser iniciariem "la revolució de la tendresa" de la qual parla sovint el papa Francesc, potser amuntegaríem tresors al cel.

Benvolguts germans i germanes, posem-nos en camí i seguim l'estrella que ens portarà a Jesús, com van fer els Reis. Que tinguem tots una bona festa de l'Epifania del Senyor! ■

Homes i dones de fe
treballen incansablement
per la fraternitat universal

ENTESTATS EN LA PAU

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

En un món ple de conflictes, una tercera guerra mundial a trossos, com diu el papa Francesc, què poden fer les religions per la pau? Quina pot ser l'aportació dels homes i dones de fe, amb vides regides per una sèrie de creences? Tot i que potser la pregunta hauria de tenir un matís diferent: què *estan* fent? Perquè des de fa molts anys, els diferents credos treballen per la pau, malgrat que els resultats puguin semblar que no són ni tan evidents ni tan abundants.

“Les religions poden fer molt per la pau, perquè en l'essència de cada tradició religiosa hi ha una arrel de pau”, sosté el responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, Jaume Castro. “Això Joan Pau II ho va intuir d'una manera profètica quan, l'any 1986, va convocar els líders de les grans religions per pregar per la pau. I va voler una trobada, no un moviment sincretista, per la pau amb el convenciment que totes les religions poden fer molt per la pau.”

L'anomenat “esperit d'Assís” es va iniciar fa gairebé 40 anys. Jaume Castro creu que aquestes trobades han esdevingut una necessitat “per respondre a la globalització, perquè mentre es va pensar en una globalització dels mitjans de comunicació, de la informació, de les xarxes socials, de l'economia, del mercat... no es va pensar en una globalització espiritual”.

Any rere any, homes i dones de diferents credos s'han mantingut fidels a aquesta trobada de fraternitat i de pau. “Durant aquests anys”, ens

السلام
IMPARIAMO
DAI BAMBINI E DALLE BAMBINE
Nasdaq, 4 novembre 2013

PE
E

PAIX
IMPARIAMO
DAI BAMBINI E DALLE BAMBINE
Nasdaq, 4 novembre 2013

سلام
IMPARIAMO
DAI BAMBINI E DALLE BAM
Nasdaq, 4 novembre 2013

El Papa és un dels líders religiosos que més clarament demana la pau.

explica Castro, “s’ha conreat i s’ha fet créixer una unió espiritual entre els homes de religió que s’ha vist necessària, sobretot en aquest segle en dos grans moments: en la primera dècada, que ha estat una dècada de crisi del diàleg després dels atemptats de l’11S, i en aquesta segona dècada, amb la proliferació dels nous conflictes”.

El president de l’Associació Cristians per Terrassa, el pastor Javier García (que també és responsable per a Europa de l’entitat Àgape), apel·la a la contribució històrica de les religions en la pacificació de conflictes: “Jo crec que les religions sempre han tingut la vocació de promoure la pau. Una pau que es busca a nivell personal, però una pau que s’expressa a nivell social. Les religions han estat contribuint i continuen contribuint activament pel progrés de la pau.”

Catalunya pot presumir d’un treball molt digne a nivell interreligiós per la pau. Així, el president del Grup de Treball Estable de les Religions (GTER) i secretari de la Federació del Consell Islàmic de Catalunya, Mohammed Halhoul, considera que aquest compromís es reflecteix especialment en els moments difícils.

El GTER té una trajectòria de 20 anys en la qual “hem hagut de posicionar-nos sobre fets o sobre anomalies que hi ha al nostre entorn o fora d’ell, amb manifestos, amb activitats puntuals, amb congressos o jornades de reflexió enfocades principalment per veure com podem ajudar on hi ha aquesta manca de pau, manca de solidaritat o manca d’entesa o de justícia”.

Es tracta d’una iniciativa que té al darrere un llarg camí. Per al president del GTER, “han de ser els líders religiosos els qui han de tenir aquesta veu conciliadora, com la té el Papa o l’imam d’Al-Azhar, i molts consells religiosos a nivell mundial”.

LA PAU, UN PILAR FONAMENTAL

La pau és un dels elements que defineixen totes les religions. Així ho defensa la rabina Irene Muzás, de la Comunitat ATID de Barcelona: “Les religions són per tenir un món millor, no per tenir un món pitjor. Proclamar l’odi cap a l’altre és crear un món pitjor. No crec que hi hagi cap religió que ho vulgui, això.”

Persones de fe, “tant jueus, com musulmans, com cristians... treballen la conciliació, la pau interna, externa, totes les religions tenen aquest camí de pau”, afegeix Halhoul, “el nostre Déu únic ens ‘obliga’ a treballar aquesta pau. Un dels principals manaments és la convivència amb l’altre, és la solidaritat, l’escolta, la proximitat i viure en pau, perquè l’objectiu és aquest: evitar conflictes”.

De fet, molts moviments pacifistes i els seus líders són persones amb fortes conviccions religioses. Són homes i dones amb una vida interior rica, que han conreat la seva espiritualitat i l’han traduïda en un compromís social fort.

“Tots volem canviar el món”, reflexiona Javier García, “però ningú no té el valor de voler canviar-se a si mateix”. I la pau ha de començar per un mateix, “perquè el canvi real

JAVIER GARCÍA
“Tots volem canviar el món, però ningú no té el valor de voler canviar-se a si mateix. El canvi real es produeix quan les persones estan disposades a canviar elles mateixes”

MOHAMMED HALHOUL
“La religió ha de lluitar per tornar a la plaça pública, per mostrar que Déu no ha mort i que la religió té la seva aportació, el seu lloc, i pot ser un factor positiu”

La pregària, font de pau i de transformació interior.

es produeix quan les persones estan disposades a canviar elles mateixes”.

No obstant això, la religió molts cops és vista com un instrument de guerra, de terrorisme, d'odi o de violència, una cosa que molesta especialment Irene Muzás: “Hi ha qui busca l'origen de tots els conflictes en la religió. I no és cert. És el contrari. Se sol donar més importància a les baralles que a la reconciliació. Les persones que som religioses hem de posar més l'èmfasi en la reconciliació que en l'origen de les baralles.”

I per aconseguir una reconciliació la primera cosa que cal és “seure i dialogar, plorar les desgràcies dels uns i dels altres, escoltar-nos. Crec que la religió té un paper molt important en la construcció de pau en aquest sentit, trencant estereotips i prejudicis”, apunta la rabina de la Comunitat ATID.

Per això afirma que, des de la religió, des dels temples, “on som rabins, imams, pastors, rectors... des de la nostra plataforma, hem de procurar trencar prejudicis, fixar-nos en la reconciliació i entendre l'altre. Això és el que hem de fer. Ara bé, si des de la plataforma que tu tens per influir en la gent els ofereixes un discurs d'odi, i jo no vull pensar que una persona religiosa pugui fer un discurs d'odi, llavors tenim un problema”.

INSTRUMENTALITZAR EL NOM DE DÉU

Tots coneixem grups que volen instrumentalitzar el nom de Déu, la religió, per fomentar extremismes, por, odi fins i tot, i que perverteixen el significat genuí del sentiment religiós i espiritual.

“La religió”, comenta Jaume Castro, “ho hem vist i ho veiem encara avui, pot ser la benzina que inflama els conflictes, però en realitat, el que ha de ser és l'aigua que els apaguï”. El responsable de Sant'Egidio a Barcelona creu que “la gran pregunta és la reproposició d'una vida evangèlica que porti a un nou humanisme de pau. Com fer-ho? Evidentment, començant per nosaltres mateixos. Si vols la pau has de fer la guerra contra tu mateix, no contra els altres. Aquesta és la resposta veritablement espiritual, la proposta de l'home de religió, no contra l'altre, sinó canviant i començant per un mateix”.

Les comunitats han de trampejar amb les seves pròpies tensions in-

Els moviments pacifistes compten amb molts cristians compromesos amb la convicció que un altre món és possible.

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

**Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem
l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula
d'habitabilitat.**

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

ternes, cosa que dificulta el treball cap a l'exterior, en algunes ocasions. "Com a persones de fe, som cridats a dialogar entre nosaltres", indica Mohammed Halhoul, "tenim complexitats i diversitats extremes, i cal cercar el diàleg en la pròpia comunitat".

"La fe ha de ser una cosa real", assegura el pastor Javier García, "ha de tenir una incidència transformadora en les persones. Si parlem de pau, hem de ser promotors de pau. Si vivim en lluita amb nosaltres mateixos i no tenim pau interior, és difícil que puguem ser promotors de pau. Cal viure amb coherència el que un creu".

Els conflictes actuals mostren una polarització cada vegada més acusada, cosa que repercuteix en el diàleg interreligiós. Almenys així ho experimenta la rabina Irene Muzás: "Jo crec que el diàleg interreligiós està molt amenaçat. Som en una societat de sentiments i passions, i no t'atures ni a pensar, ni a escoltar, ni a posar-te en el lloc de l'altre."

A ella li dol molt aquesta situació, a la qual només pot reaccionar "posant el meu granet de sorra per lluitar contra l'autèntic enemic, que per a mi és l'odi. A la nostra comunitat no es permet que es parli malament de ningú. L'únic que permetem és plorar els nostres morts i lamentar els altres morts. Intentem trencar aquesta espiral d'odi. És més, si algú cedeix a l'odi, l'apartem. La meua postura és contra l'odi i estar tots junts en la mateixa comunitat jueva, per afrontar tots els reptes que tenim".

LES VEUS DELS LÍDERS

En la darrera trobada per la pau organitzada per la Comunitat de Sant'Egidio a París, el setembre del 2024, es van aplegar els líders de les grans religions mundials i el manifest final, signat per tots, va aixecar una gran protesta contra la guerra. "Els homes de religió", constata Jaume Castro, "van mostrar una resistència important a la guerra".

De vegades es troba a faltar més veus que es pronuncien amb claredat i rotunditat contra la guerra. Tot i que el president del GTER opina que "no és que els líders religiosos no parlin, sinó que la seva veu no se sent. Els líders han de posicionar-se i treure el màxim de les forces de base, de nosaltres mateixos, dels grups, i fer

arribar aquesta veu a la ciutadania, a totes les persones".

És important que els líders religiosos aconseguixin transmetre el seu missatge, però també cal "que hi hagi més persones simples, normals, corrents, al lloc on viuen, on treballen, que promoguin aquest concepte de pau, de solidaritat", assegura el president de Cristians per Terrassa.

Irene Muzás està convençuda que hi ha veus a totes les comunitats religioses que clamen per la pau, però en ocasions costa que aquestes veus s'expressin amb llibertat per por que es vegi com "una concessió, quan no ho és, perquè hem d'estar al marge de la política. És a les nostres mans, dins les petites comunitats, intentar donar un missatge de pau. Els grans líders tenen una veu més poderosa, però potser estan subjectes a pressupostos polítics que no els deixen expressar aquest desig de pau". "Hi ha moltes veus dins de l'islam, de la comunitat jueva, de la comunitat cristiana i d'altres a les quals no se'ls para atenció. I jo crec que farien molt de bé si poguessin fer-se sentir i se'ls donés més importància. Farien una gran tasca."

Les religions tenen propostes de camins de pau, però costa que una societat tan secularitzada com la nostra les vulgui escoltar. Per a Mohammed Halhoul, "la societat occidental s'ha secularitzat molt, hi ha un laïcisme latent, unes dretes puixants xenòfobes, islamòfobes, cristianòfobes... i hem de treballar per mostrar que la fe aporta valors. Les religions aporten caritat, solidaritat, art, humanisme... La religió ha de lluitar per tornar a la plaça pública, per mostrar que Déu no ha mort i que la religió té la seva aportació, el seu lloc, i pot ser un factor positiu".

En termes semblants s'expressa Javier García quan llança un missatge molt directe a les institucions polítiques: "Que no tinguin por de les religions, sinó que les coneguin, dialoguin, perquè hi ha moltes coses bones que fan les religions per contribuir a la coexistència social i a la pau."

PAU DURADORA

Una pau duradora té un significat profund i transformador. No és només que no hi hagi guerra, implica justícia social, dret a l'educació, a la

IRENE MUZÁS
"La nostra feina, com a líders religiosos, no ha d'estar subjecta a cap interès, sinó que hem d'estar per l'altre ésser humà, per evitar que hi hagi patiment, i si hi ha patiment, acompanyar-lo"

JAUME CASTRO
"El gran drama és que ens hem acostumat a la guerra com la manera de resoldre els conflictes. La pau s'imagina començant a construir petits espais de solidaritat"

sanitat, treball per a tothom, harmonia, equilibri psicològic, convivència, tranquil·litat... El pastor Javier García ens recorda que "el sentit original bíblic de la paraula 'pau' significa buscar el benestar complet de la persona i del seu entorn".

El responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona creu que per aconseguir una pau duradora hem de convèncer-nos que "no hi ha una pau gran i una pau petita, com no hi ha guerres grans i guerres petites. Això significa que els conflictes neixen en la realitat on vivim i que són la llavor dels grans conflictes: el maltractament, la injustícia, deixar de banda els pobres, els ancians... són llavors d'un conflicte que, en alguns casos, desencadenen un gran conflicte. La llavor del mal sempre és la mateixa. D'aquí que la pau comença primer amb l'experiència personal de ca-

Francesc va participar en el VII Congrés de Líders de Religions Mundials i Tradicionals, el setembre del 2022 al Kazakhstan, on es va treballar per promoure la pau.

dascú i construint al nostre voltant espais o oasis de pau, que no són illes ni bombolles, però sí que són espais conquerits al conflicte i a la guerra”.

Irene Muzás es mostra molt escèptica amb el món polític: “Crec que molts dels conflictes que hi ha al món tenen un rerefons d’interès polític, geoestratègic i d’avarícia de l’ésser humà.” Per això fa una crida “a ser molt curosos sobre a qui li donem el poder perquè governi i legisli. Sempre hem de ser crítics. La nostra feina, com a líders religiosos, no ha d’estar subjecta a cap interès, sinó que hem d’estar per l’altre ésser humà, per evitar que hi hagi patiment, i si hi ha patiment, acompanyar-lo”.

Per a Jaume Castro, cal imaginar la pau. “El gran drama”, confessa, “és que ens hem acostumat a la guerra com la manera de resoldre els conflictes. La pau s’imagina començant a construir petits espais de solidaritat”. Com apunta Mohammed Halhoul, “hem de continuar treballant perquè no ens podem rendir”.

“Hem d’evitar per tots els mitjans l’adoctrinament en l’odi i hem de procurar veure l’altre com un ésser humà”, desitja la rabina de la Comunitat ATID de Barcelona, “no ens podem deprimir ni entristir perquè el camí sigui llarg. Hi ha gent amb impuls i ànim, però necessitem que se’ls doni veu”.

“Tots podem contribuir, i molt, a fer de la nostra societat un lloc millor”, confia el president de Cristians per Terrassa, “busquem promoure la pau en el seu sentit més ampli”. ■

Aquest any Ràdio Estel i Catalunya Cristiana et proposen provocar un somriure a la gent gran que viu la soledat no desitjada amb regals de Nadal especials per a ells!

Pots portar el teu obsequi a la recepció de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana del carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, de Barcelona: guants, bufandes, articles d’higiene personal...

O si ho prefereixes, pots fer un Bizum al número facilitat per Amics de la gent gran: 01608

FINIS AL 10 DE GENER

Podràs venir NOMÉS en horari de dilluns a divendres de 9h del matí a 14h de la tarda
(Del 24 de desembre a la tarda a l’1 de gener romandrem tancats, i el 6 de gener!)

Catalunya + Cristiana Generalitat de Catalunya totthonii amics de la gent gran ràdio estel

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el missatge del **Papa** per a la **Jornada Mundial de la Pau**, entrevistem **Carme Trilla**, coordinadora de **Fundacions d'Habitatge Social**, recordem el **P. Mauri**, fundador de la **Llar Infantil Joan XXIII**, i coneixem la campanya d'**ACN** a favor de **Burkina Faso**

Càritas Catalunya

La Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar va fer un acte reivindicatiu per un habitatge digne, el 28 de novembre passat a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

Missatge de Francesc per a la Jornada Mundial de la Pau

Demandar perdó i perdonar per aconseguir la pau

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Un any més, el papa Francesc ofereix algunes claus de com es podria sembrar la pau al món. Ho fa en el seu missatge per a la 58ena Jornada Mundial de la Pau que cada any se celebra l'1 de gener, en la solemnitat de Santa Maria Mare de Déu. "Perdona les nostres ofenses, concedeix-nos la teva pau" és el lema d'aquest missatge, un dels més importants que firma el Papa al llarg de l'any i la demostració és que sempre el lliura als mandataris i caps d'Estat amb els quals departeix a Roma.

En aquest Any Jubilar, el text està impregnat d'aquest Jubileu dedicat a l'esperança. El Pontífex recorda que el Jubileu "és un esdeveniment que ens impulsa a cercar la justícia alliberadora de Déu sobre tota la terra" i que "cap persona ve al món per ser oprimida". Per això, per a Francesc el Jubileu ha de ser una oportunitat per desmuntar "les estructures de pecat", afirma reprenent aquesta definició de Joan Pau II.

Així, com que no hi ha pecat aïllat, sinó que tot forma part d'aquesta estructura, "un acte de filantropia esporàdic no és suficient". El Pontífex proposa en aquest missatge canvis culturals i estructurals perquè il·luminin un canvi durador. En aquest missatge, Francesc apunta que el primer pas en aquest camí és la gratitud i reconèixer els dons de Déu. D'aquesta forma, el canvi es produirà "quan ens reconeguem tots fills del Pare i, davant d'Ell, ens confessem tots deutors, però també tots necessaris". Perquè "quan una persona ignora el propi vincle amb el Pare, comença a alimentar la idea que les relacions amb els altres

Una de les accions de pau que proposa el Papa és condonar el deute als països més pobres.

poden ser governades per una lògica d'explotació, on el més fort pretén tenir el dret d'abusar del més feble".

En aquest missatge per a la Jornada Mundial de la Pau, el Sant Pare suggereix tres possibles accions que poden impulsar el camí cap a la pau i contribuir a aquest canvi cultural que trenqui l'estructura de pecat.

Francesc reprèn una idea que és la condonació del deute als països més pobres. Assegura que el deute extern és un instrument de control "a través del qual alguns governs i institucions financeres privades dels països més rics no tenen escrúpols a l'hora d'explotar de manera indiscriminada els recursos humans i naturals dels països més pobres". Per això, convida la comunitat internacional que "emprengui accions de remissió de deute" tot recordant a més que els països més po-

PAPA FRANCESC

"Quan una persona ignora el propi vincle amb el Pare, comença a albergar la idea que les relacions amb els altres poden ser governades per una lògica d'explotació"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

L'amor és asimètric

© Vatican Media

bres carreguen amb el deute ecològic per tot el que contaminen els països més rics. “És una crida a la solidaritat, però sobretot a la justícia”, sentència Francesc el qual es remet a la mateixa pregària del Pàrenostre per insistir que Déu perdona els nostres deutes com també nosaltres perdonem els nostres deutors.

“N’hi hauria prou si ens aturéssim un moment, a l’inici d’aquest any, i penséssim en la gràcia amb la qual cada cop ens perdona els pecats i ens condona tots els deutes, perquè el cor se’ns inundi d’esperança i de pau”, escriu. La condonació del deute o part d’ell també va ser una petició que Joan Pau II va fer amb motiu del Jubileu de l’Any 2000.

Com a segona acció, Francesc anima a promoure el respecte de la dignitat de la vida humana, des de la

concepció fins a la mort natural. En concret, el Pontífex sol·licita que la cultura de la vida s’honorï abolint la pena de mort arreu del món.

La tercera acció que sol·licita el Papa és un llegat per a les properes generacions: “Fem servir almenys un percentatge fix dels diners emprats en els armaments per a la constitució d’un Fons mundial que elimini definitivament la fam i faciliti en els països més pobres activitats educatives també adreçades a promoure el desenvolupament sostenible, contrastant el canvi climàtic.”

El Pontífex conclou el missatge recordant que la pau comença per un cor “desarmat” d’egoisme i de càlcul i que, al contrari, es reconegui “deutor respecte Déu” i disposat a perdonar els deutes que oprimeixen el proïsme. ■

En tota relació d’estimació, cada persona estima només en la mesura de les seves possibilitats. No tothom té la mateixa capacitat per donar i rebre amor.

Aquesta capacitat podria ser descrita segons la manera com la persona realment coneix i accepta l’altra, com la respecta com a persona i en les seves decisions lliures, si és capaç d’escoltar-la i acollir la seva realitat, com afavoreix el seu desenvolupament i el seu benestar, si té paciència en allò que li és difícil gestionar... I per rebre amor, correlativament: de quina manera es respecta a ella mateixa, si és veraç davant l’altra persona i es deixa conèixer, com és capaç de deixar-se cuidar i rebre atencions... En tot amor autèntic la reciprocitat és clau perquè hi hagi una relació sana. Però fins i tot en aquest cas, l’amor sol ser asimètric. Una de les parts sol estimar més i millor que l’altra.

La majoria de nosaltres estem formats molt pobrament en l’art d’estimar. Hem anat creixent selectivament a base d’experiències més o menys gratificants o doloroses. Ens defensem, ens amaguem, calculem...

Tot i això, intentem estimar. *I tot gest d’amor és gratis.* En aquest donar i rebre, les persones ens regalen el seu temps, el seu suport, *perquè ho volen.* Són lliures, poden fer-ho o no. *Res no es pot exigir. I encara menys reclamar-se com a “pagament”* per alguna cosa que un va fer en moments anteriors. Tot do es dona *perquè es vol donar.* I tota resposta o correspondència, *també és gratuïta* per part dels altres. El dinamisme d’una *gratuïtat d’estimació* és difusiu i arriba molt més enllà dels immediats. Arriba tan lluny, irradia fins a qui no coneixem, per aquesta *indefinible connexió* que hi ha entre les persones.

Així és entre Déu i nosaltres. Ell ho dona tot. Nosaltres, el que podem. Però així el seu Amor arriba lluny.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

Carme Trilla, presidenta de la Fundació Hàbitat3

“Si tots ens hi posem, podem aconseguir que la solució a la crisi de l’habitatge en els propers anys no sigui una utopia”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

La barcelonina Carme Trilla i Bellart és llicenciada en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona, especialista en el sector de l’habitatge i en polítiques públiques d’habitatge. Va ser directora general d’Habitatge i posteriorment secretària d’Habitatge del Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya. Del 2011 al 2014 va desenvolupar, a Càritas Diocesana de Barcelona, el Servei de Mediació en l’Habitatge, per atendre famílies amb problemes greus de sobreendeutament i el Programa Paidós, de prevenció de la pobresa infantil cronificada, va col·laborar amb la Fundació Foment de l’Habitatge Social per augmentar el seu parc

d’habitatges d’inserció i va assumir la responsabilitat de cap d’Acció Social. Ha estat col·laboradora amb altres administracions públiques i entitats socials en el disseny d’estratègies i d’instruments en matèria d’habitatge social. Actualment, és la presidenta de la Fundació Hàbitat3, de l’Observatori Metropolità de l’Habitatge de Barcelona i de la Coordinadora de Fundacions d’Habitatge Social.

Vostè que és una de les expertes del país més reconegudes sobre la problemàtica de l’habitatge, ens podria fer una petita fotografia de la situació actual a Espanya i a Catalunya?

El problema actual de l’habitatge, tant a Catalunya com a Espanya, és que s’ha produït un desencontre molt greu entre les necessitats de la població i les capacitats de donar-hi resposta des del sector públic, però també des del privat. No som l’únic

país on això passa, però nosaltres ho vivim amb especial cruesa perquè patim unes deficiències estructurals que altres no tenen: parcs públics insignificants; dedicació pressupostària pública mínima; manca d’un sistema de finançament estable al llarg del temps de les polítiques d’habitatge; entre d’altres. En definitiva, manca de reconeixement real i efectiu de l’habitatge com un dret a assegurar per a tots i totes i de les polítiques d’habitatge com a cinquena pota de l’Estat del Benestar.

Com ha evolucionat la situació dels preus del lloguer en els darrers anys, i quines són les principals causes d’aquesta tendència?

Els preus dels lloguers han pujat molt per sobre de com pujaven els salaris i la capacitat de pagament de les llars. Per exemple, a Barcelona ciutat, entre el 2014 i el 2023 els salaris han pujat un 24%, mentre que els lloguers creixien un 71% (gairebé tres vegades més). La demanda d’habitatge s’ha hagut de canalitzar cap al lloguer per les dificultats conegudes —i lògiques— que la banca ha posat a donar préstecs hipotecaris a persones que no disposin d’un important estalvi per fer front a l’entrada del preu de l’habitatge. I això ha impactat sobre un parc de lloguer esquifit. Molts propietaris han aprofitat aquesta presió per especular i no només apujar

“Els preus dels lloguers han pujat molt per sobre de com pujaven els salaris i la capacitat de pagament de les llars”

els preus sinó reconvertir les seves "ofertes" cap al lloguer d'habitacions, sense cap tipus de garantia de qualitat d'habitabilitat. Hem reinventat el barraquisme com a fórmula de resposta d'urgència a les necessitats residencials dels més vulnerables; un barraquisme, a més, especulatiu!

Quina és la resposta de les administracions públiques a l'exclusió residencial? És eficient i efectiva?

La resposta pública a les problemàtiques descrites està essent massa lenta. No és fàcil improvisar solucions i encara menys quan la crisi explota després de gairebé quinze anys de passivitat. S'han produït talls imperdonables en les línies de treball de la política d'habitatge i això es paga molt car. Fixem-nos que els països o zones on l'habitatge presenta menys problemàtiques són aquells en què les polítiques es mantenen en el temps, no es fan passos enrere, no s'involuciona i els partits polítics dels diversos signes són respectuosos amb el que han anat construint i establint els anteriors. Si a casa nostra no aprenem aquesta lliçó anem abocats a un fracàs social de magnituds desconegudes.

Quin és el rol que han de desenvolupar les entitats socials no lucratives davant d'aquesta situació i com creu que es pot millorar la col·laboració entre els diferents agents que treballen en l'àmbit de l'habitatge?

Les entitats socials són un element clau a tot Europa per ajudar el sector públic en la provisió i la gestió de l'habitatge social. A casa nostra ens falta molt camí per assolir volums d'aquest tipus d'organitzacions semblants als dels altres països. Però el camí s'ha iniciat i sabem com s'ha de fer. Les fundacions que integrem COHABITAC (Fundació de Lloguer Social, Fundació Hàbitat3, entre d'altres) estem totalment implicades en aquests objectius i ens oferim a les diverses administracions per col·laborar-hi en un camp tan complex i específic. Ara caldria aconseguir una regulació que ens faci més viables i sostenibles, cosa que redundaria sens dubte en un augment del nombre i en una major efectivitat de les que ja hi som. Si tots ens hi posem, podrem aconseguir que la solució a la crisi de l'habitatge en els propers anys no sigui una utopia. ■

“Les entitats socials són un element clau a tot Europa per ajudar el sector públic en la provisió i la gestió de l'habitatge social”

Cementiri Parroquial de Sant Genís dels Agudells

**Carrer de Saldes, 3
08035
Barcelona**

Horari d'obertura:
dissabtes, diumenges
i festius precepte
de 10h a 14h

Horari d'oficina:
dilluns, dimecres
i dijous de
17h a 19h

NÍNIXOLS DISPONIBLES
Contacteu-nos sense compromís

✉ cementirisenis@gmail.com
☎ 680 929 162 📞 93 417 05 15

50è aniversari de la mort del Padre Mauri, fundador de la Llar Infantil Joan XXIII

Records que han deixat empremta en el cor

JOAN MOYA
Barcelona

Em trobo a Bones Hores, una masia datada del 1914 i que actualment pertany al Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i de la qual té la seva gestió la Residència l'Onada. Abans, als anys 70, va ser la Llar Infantil Joan XXIII, l'obra social creada pel Padre Mauri per donar una llar, una educació i un futur a infants provinents en bona part de les barraques de Montjuïc i del Somorrostro. Com cada any, es reuneixen al voltant d'un dinar antics alumnes de la Llar. La trobada serveix per recordar. I entre aquests records, emergeix com a plat principal la figura del Padre Mauri.

Avui, hi ha un infiltrat en aquesta trobada, un servidor, no soc exalumne ni vaig coincidir amb Mauricio Herrero Rufino "Padre Mauri" (Lleó 1928 - Barcelona 1975). Simplement l'atzar, i la meua afició a explorar indrets de Collserola, em va portar fins a aquest indret, i des-

prés, com gat que juga amb un cabdell, vaig començar a estirar el fil de la història i aquesta em va fer conèixer la figura d'aquest capellà i, de retruc, algunes de les persones d'aquesta trobada.

Abans de reunir-se a l'entorn de la taula, he aconseguit que puguin accedir a l'interior de Bones Hores després de més de 50 anys. Actualment, la Residència l'Onada no n'utilitza l'interior, ja que està en fase de rehabilitació.

Tan bon punt hi entrem, observo les cares, els ulls es tornen vidriosos, les paraules pugnen per sortir de les boques lluitant contra les emocions que les volen impedir. Em deixo portar pel moment i intento imaginar la vida d'aquests infants: de l'Angustias, que malvivía al soterrani de l'Estadi Olímpic, on cortines plenes de pols dividien les estances de cada família; del Pedro, que fugint de la misèria va arribar amb la seva família d'Andalusia; del Roland, a qui el seu pare els va abandonar quan ell i el seu germà eren uns marrecs; de la Rosario, que cada vegada que hi havia mala mar la seva barraca anava a terra, i tantes altres històries de la Barcelona dels anys durs de la postguerra.

Poc saben del que va ser la seva vida abans d'arribar a Barcelona. El Jose Luis, que era un dels més propers al Padre, explica que el Mauricio era el tercer de quatre germans, que de jove havia estudiat Economia i Dret i que amb 30 anys va sentir la vocació del sacerdot i va estudiar Teologia a Toulouse, al sud de França. Ordenat sacerdot, va ser destinat a la diòcesi de Barcelona. Començava l'any 1964. Al bisbat de Barcelona li encomanen la seva primera tasca: dir missa a les fal·des de Montjuïc (sota les grades de l'antic estadi, i al Pavelló de Bèlgica). Quan el Padre hi arriba i contempla el panorama, s'adona que la seva missió allà no pot ser dir missa, sinó implicar-se a dignificar la vida d'aquelles persones.

L'Angustias recorda com el Padre venia dia sí i dia també a l'estadi i com en poc temps aconsegueix crear classes per a adults i infants i fins i tot una biblioteca. Recorda que entre les barraques corria la veu que el Padre s'entrevistà amb l'alcalde José María de Porcioles per sol·licitar-li la construcció d'habitatges socials. Aquest últim projecte va trigar uns quants anys a dur-se a terme, però finalment va donar els seus fruits, ja que quan es van tancar les barraques de Montjuïc, algunes famílies es van poder canviar a habitatges socials al barri de Sant Cosme, del Prat de Llobregat, i d'altres a Ciutat Badia.

El Pedro, una de les persones que porta més al cor el record del Padre Mauri, explica que en arribar aquell estiu del 64, el Padre aconsegueix llogar una petita masia, "La castanyera", a les fal·des del Montseny, ben a prop del Brull, i durant tres anys s'hi fan les colònies Joan XXIII. Així, amb l'ajuda de voluntaris i donacions aconsegueix que els infants més necessitats passin dies feliços en un indret idíl·lic.

La Dolores, una de les nenes provinents del Somorrostro, explica com el Padre va anar un dia a la seva barraca i va convèncer la seva família perquè ella i les seves germanes anessin a estudiar a Santa Perpètua. Allà havia nascut la casa Llar Joan XXIII, una escola-internat per a infants. El nom no és escollit a l'atzar, sinó que el papa Joan XXIII i les finestres que va voler obrir perquè entrés aire fresc a l'Església amb el Concili Vaticà II van influenciar molt el Pare i van ser inspiració per a la seva obra.

El Jose Luis afegeix que l'obra va anar creixent i la casa esdevingué petita. Gràcies a nombrosos contactes, el 1968 es traslladen on som ara, a Bones Hores. La Rose, germana del Pedro, ens recorda com era la vida en aquestes parets, com el Padre va voler que l'es-

El Padre Mauri va néixer a Lleó i va morir a Barcelona als 47 anys.

Imatge aèria de Bona Hora.

Trobada d'antics alumnes de la Llar el juliol del 2024 a "La castanyera".

cola fos la casa de tots, on tots tenien responsabilitats i l'educació era totalment vivencial, molt en consonància amb el que en aquella època es coneixia com la "Ciudad de los Muchachos".

En Pedro torna a agafar la batuta de la conversa i amb to solemne ens explica com el Padre va pagar un preu molt alt per bolcar-se en els altres i no cuidar-se ell mateix. Després d'una hepatitis i d'uns dies ingressat a l'Hospital del Mar, el 18 de desembre de 1975 va morir als 47 anys. Massa poc va viure, massa records va deixar.

Es fa un silenci, tots recorden aquell dia, a més d'un se li escapa una llàgrima que es barreja amb la pols que acumulen les parets dels records. Sense

que ningú digui res ens apropem a la capella on es troba la seva sepultura. Una escultura de Clarà presideix l'altar i, a la làpida, unes flors de plàstic resisteixen el pas del temps.

Després de recórrer les diferents habitacions de la casa (ara buides i abandonades) tornem al jardí, on el Jose Luis m'explica que encara que les germanes del Padre van seguir amb l'obra, finalment l'escola va tancar definitivament les portes al final del curs 1989-1990. Poc després el Patronat es va dissoldre i va donar la Finca Bona Hora al Departament de Benestar Social amb la condició que acollís gent necessitada o persones amb discapacitat intel·lectual. ■

Quan el Padre arriba
a Montjuïc, s'adona
que la seva missió
no pot ser dir missa,
sinó implicar-se a
dignificar la vida
d'aquelles persones

Aquest país africà travessa una dura crisi humanitària molt oblidada

Burkina Faso: que el terrorisme no tingui la darrera paraula

El P. Olivier a Kaya (Burkina Faso).

BEATRIZ MORETÓ
Delegada d'ACN a Catalunya

El 12 de maig del 2019 és una data que el pare Olivier Lompo no oblidarà mai. Aquell dia era fora de la seva parròquia, al nord de Burkina Faso. Presidia la Santa Missa el vicari parroquial, el pare Yampa Simeón. De sobte, desenes d'homes armats van irrompre amb violència i van assassinar el sacerdot i cinc homes més. En acabar la massacre, els terroristes van continuar incendiant cases i sembrant violència...

Quanes va assabentar de la notícia, el pare Olivier no s'ho podia creure. Va voler anar-hi immediatament per estar amb els seus feligresos i consolar els familiars dels difunts. Però l'esperava una altra notícia: els terroristes havien anat a buscar-lo. Llavors el sacerdot va haver de deixar-ho tot enrere i cercar refugi lluny del seu poble i de la seva diòcesi.

La història del pare Olivier, malauradament, només és un exemple d'entre milers. Des de fa anys Burkina Faso i altres països de la regió viuen immersos en l'epicentre del terrorisme islàmic. Tot i que el govern actual del país (fruit del segon cop d'estat en el darrer any) afirma que no troba la raó d'aquesta violència, els motius semblen clars: Burkina Faso és un dels principals productors d'or del continent i altres minerals preciosos. I, un cop més, els cristians han esdevingut el boc expiatori per als jihadistes.

La violència ha arribat a tal punt que suposa una amenaça seriosa per a la mateixa existència de la nació burkinesa: avui dia, més del 40% del territori de Burkina Faso està sota el control de grups armats jihadistes, unes tres mil persones han perdut la vida i hi ha prop de dos milions de desplaçats interns al país. En aquest context, l'Església avança enmig d'aquesta tempesta fosca, acollint i abraçant cadascun dels més pobres

i desvalguts, víctimes de la violència jihadista. I sempre sense fer distinció de credo, tractant tothom de la mateixa manera, donant-los l'aliment físic i espiritual que necessiten.

Ajuda a l'Església Necessitada (ACN) vol sortir a l'encontre d'aquesta Església que pateix, per ajudar al sosteniment dels seus sacerdots, religiosos i laics compromesos, que continuen endavant malgrat la persecució, lliurant fins i tot les seves vides per defensar Crist. L'Església burkinesa vol continuar sent llum enmig de tanta foscor, però necessita l'ajuda de tothom per tirar endavant. Encara hi ha esperança, com ens explica el mateix pare Olivier: "Els cristians ara creuen més. Els ho han pres tot, casa seva, els seus béns, fins i tot els seus éssers més estimats, però els queda el més important: la fe, l'esperança i la caritat." ■

Pots saber-ne més, de l'Església a Burkina Faso, i oferir el teu donatiu a:

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL
President
d'e-Cristians

Tenim un problema de menysteniment, o fins i tot refús, de la maternitat, la paternitat i la fraternitat

Sense fills, sense futur

Catalunya, i Espanya també, tenen un problema decisiu: no neixen prou fills. La ben coneguda xifra de 2,1 fills per dona en edat fèrtil és la necessària per mantenir la població estable. A Catalunya, però, el 2023 aquesta xifra ha estat d'1,1 fills per dona, lleugerament per sota de la mitjana espanyola. Només Corea del Sud, Hong Kong, Singapur, Taiwan i Malta tenen xifres inferiors. Fins i tot el Japó, amb una crisi demogràfica crònica, assoleix 1,3 fills per dona. Estem a la cua del món i ningú sembla preguntar-se per què, mentre el Govern i el Parlament de Catalunya fan veure que no passa res.

Encara és més incomprensible quan la majoria dels partits parlen del futur de Catalunya. De quin futur parlen? De quina Catalunya? La de l'estrella còsmica de la plaça Sant Jaume en lloc del tradicional pessebre?

"És un problema econòmic!", és la resposta habitual. Segur que sí, però és encara més cert que només en una petita part. Perquè el que tenim és un problema cultural, ideològic i polític. De menysteniment, o fins i tot refús, de la maternitat, la paternitat i la fraternitat. Només cal observar els països que tenen menys fills que Catalunya: societats també benestants.

A Catalunya, els fills de mares d'origen estranger representen entre el 42% (Tarragona) i el 46% (Girona) dels naixements, amb magnituds intermèdies a Barcelona i Lleida, tot i que la població d'origen estranger no arriba al 18% del total; al Barcelonès, aquesta xifra s'enfila fins al 22,5%, molt per sobre de la mitjana europea.

Dues dades il·lustren la cultura i la política dominant: Catalunya és la comunitat amb la taxa més alta d'avortaments; més de 21.000 l'any passat, que equivalen a prop del 40% dels naixements (54.180). Pocs països al món tenen xifres tan autodestructives.

Una segona dada: les dones musulmanes a Catalunya tenen una taxa de fecunditat de 3,15 fills per dona. Les catòliques practicants arriben als 2,26, per sobre del llindar de reemplaçament, mentre que les catòliques en general es mantenen per sota, amb 1,82. Però entre les dones agnòstiques, atees o indiferents, la xifra de fills cau en picat i explica aquell 1,1 del conjunt.

No tenim prou fills perquè hi ha altres prioritats, perquè només hi ha present, perquè no hi ha amor de donació a una nova vida. És el fruit d'una política i d'una cultura hegemònica, que té un nom: sense futur. ■

LLUÍS FONT
Professor

@juanjo4ezsola

AULA EDUCATIVA

Reptes educatius, intel·ligència col·lectiva

La innovació com a tal no ha de ser un objectiu global del sistema educatiu

El marc normatiu que regula l'educació ha sofert molts canvis des de la instauració de la democràcia a Espanya. Les successives lleis orgàniques promogudes pels governs de torn, en la seva alternança entre populars i socialistes, han estat una font d'inestabilitat permanent. Sobta la incapacitat d'establir un pacte d'estat en aquest tema, com en d'altres països. El cas de Portugal resulta paradigmàtic. Malgrat les similituds històriques —transició d'una dictadura a la democràcia els anys setanta del segle passat, rerefons cultural comú...— la península Ibèrica presenta un contrast notable. Una llei d'educació del 1986, l'única en quasi quaranta anys, ha guiat el camí a les terres veïnes. El resultat: l'abandonament escolar prematur l'any 2001 era del 45%, el 2022 del 6%. A Espanya, el 2004 era del 32,2% i el 2022 del 13,9%.

A Catalunya hi ha una Llei d'Educació (LEC) aprovada pel Parlament

el 2009, la qual ha de garantir la continuïtat de les polítiques públiques. No és tan sols una llei d'obligat compliment, sinó que conté uns valors a preservar i presenta uns objectius a assolir. L'estabilitat en el nivell macro ha de facilitar la introducció de noves metodologies didàctiques en aquelles escoles que considerin que necessiten una transformació, sense generar en el conjunt una sensació de caos i de constant canvi en les regles del joc. La innovació com a tal no ha de ser un objectiu global del sistema educatiu: perquè en molts centres resulta innecessària, perquè genera efectes col·laterals no desitjats i perquè pot provocar confusió i perplexitat entre els docents, els quals sovint no han rebut la formació adequada sobre els nous corrents psicopedagògics. La permanència en el temps d'un currículum i d'uns principis en l'ensenyar i l'aprendre és garantia d'èxit, com ho acredita la pedagogia comparada.

A *El gran engaño* (2024), Maria-

na Mazzucato i Rosie Collington analitzen l'impacte que ha tingut històricament el paper de les grans consultores en el desenvolupament de les empreses privades i de l'administració pública. En són molt crítiques, per la descapitalització del coneixement intern de les organitzacions que aquest fenomen ha suposat. I apelen a la intel·ligència col·lectiva de les organitzacions. Si transferim la reflexió a l'àmbit de l'ensenyament, hem de reconèixer que els mestres i professors tenen un profund coneixement sobre la realitat del seu sector. S'ha de posar en valor aquest tresor, a l'hora de decidir com revertir la deriva negativa del nostre sistema educatiu. En definitiva: com afrontar amb realisme el repte de la inclusió, com reduir la burocràcia asfixiant, com afavorir la singularitat dels projectes educatius sense promoure patologies i, per últim, com impulsar amb força el model d'escola catalana, en llengua i continguts. ■

MARINA FERNÁNDEZ ANDÚJAR

Presidenta d'Adolescència Lliure de Mòbils i professora de Neuropsicologia de la Universitat Abat Oliba CEU

@juanjofernandezola

APUNTS DE PSICOLOGIA

L'endarreriment de l'“smartphone” als 16 anys: la “revolució de les famílies”

Diversos estudis mostren que l'ús primerenc de smartphones es vincula a problemes de salut mental, addiccions i ciberassetjament

En els darrers anys, la tecnologia ha transformat la nostra vida, especialment amb els *smartphones*, cosa que planteja una pregunta clau per a les famílies: quan és adequat entregar el primer *smartphone* als adolescents? L'associació Adolescència Lliure de Mòbils (ALM) proposa endarrerir l'entrega fins als 16 anys o més, promovent així un pacte social entre famílies per protegir els adolescents dels possibles riscos associats.

Nascuda l'any 2023 a Barcelona, ALM ha crescut ràpidament amb més de 150 iniciatives similars d'àmbit internacional. L'enfocament, alineat amb organismes com el Col·legi de Metges de Barcelona (COMB), advoça per una educació digital sense *smartphones* fins que els adolescents no arribin a la maduresa necessària per gestionar el dispositiu.

En aquesta línia, diversos estudis mostren que l'ús primerenc de *smartphones* es vincula a problemes de salut mental, addiccions i cibe-

assetjament. La majoria d'adolescents a Espanya rep el seu primer *smartphone* als 10 anys, fet que genera preocupació per part de les famílies i professionals de la salut mental i l'educació. A més, informes de la Unicef i l'Agència de Salut Pública de Barcelona indiquen que més del 70% dels adolescents que passen de mitjana vuit hores diàries a les xarxes socials pateixen ansietat o depressió. El pacte social proposat per ALM, implementat al barri de Sants-Montjuïc de Barcelona o a Cardedeu durant el curs passat, ha demostrat ser eficaç, amb més del 60% de les famílies donant suport a l'endarreriment en l'entrega del primer *smartphone*.

D'altra banda, ALM se centra a informar a les famílies dels riscos de l'ús excessiu de *smartphones* i xarxes socials, oferint alternatives més segures. ALM també ha aconseguit generar normatives que restringeixen l'ús de *smartphones* a escoles i ha promogut enquestes a més de 25.000

famílies sobre l'impacte de la tecnologia en menors. En el futur, ALM continuarà ampliant la seva xarxa, consolidant pactes socials arreu d'Espanya, col·laborant amb diverses institucions per regular l'accés, ara pràcticament lliure, a pàgines inadequades, declarar l'ús de xarxes socials en menors com un problema de salut pública i promoure una restricció total de l'*smartphone* a secundària. A més, l'associació continuarà fent visible els perills de la tecnologia i fomentarà crear més espais educatius lliures de *smartphones*.

Com a conclusió, ALM ofereix una opció per a aquelles famílies que volen endarrerir l'entrega del primer mòbil i disminuir així la pressió social i continuarà ajudant a gestionar l'ús de la tecnologia per part dels adolescents. Amb aquesta “revolució de les famílies”, es pretén protegir el benestar emocional i social dels menors a través d'un enfocament preventiu basat en l'endarreriment del primer *smartphone*. ■

Es commemoren els vint-i-cinc anys de la mort del pintor cubista que va projectar la fe a través de l'art

PALAU FERRÉ, LA VITALITAT DE L'ART

FRANCESC MARCO-PALAU

Doctor en Història

Fotos: Arxiu Marco-Palau

El 25 de desembre del 1970 *El Correo Catalán* celebra Nadal amb una portada icònica pintada pel cubista Palau Ferré. Així, en una data tan assenyalada del calendari, la capçalera barcelonina omple els quioscs de tot el país amb una obra artística singular d'un dels pintors més destacats del moment.

Al quadre, Palau Ferré hi representa la Verge Maria amb una vestimenta de tonalitats blaves emmarcada en un paisatge hivernal de la Conca de Barberà, amb les característiques muralles medievals de Montblanc, arbres caducifolis i les vinyes en repòs, com és propi del desembre. Amb el cel groguenc, hi trobem també el simbolisme de l'estel i el colom.

A les pàgines interiors del rotatiu, el periodista Busquets Molas destacava en un interessant article els diversos elements iconogràfics de la composició pictòrica. El diari també incloïa uns versos al·legòrics, a mode de nadala, que Palau Ferré havia confegit per acompanyar la pintura a l'oli: “Alterós logògraf / fils de vida / refulats en un tot sol. / Pa i vi / renadiu, etern Trimorf. / Ivarsor nauxer / flama vivent / misteri simple / Amor.”

RECORD ARTÍSTIC DE LA PRIMERA MISSA

El quadre nadalenc d'*El Correo Catalán* és un bon exemple del vessant d'art sacre de Maties Palau Ferré (Montblanc, 1921–2000), pintor de l'art català de postguerra, format als anys quaranta a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi i inscrit en les segones avantguardes figuratives de la segona meitat del segle XX.

Si les temàtiques més identificatives dels olis, les ceres i les tintes xineses de Palau Ferré són les figures femenines d'ulls ametllats pintades una vegada i una altra amb matisos, colors, mirades i significats, així com la seva cosmovisió floral i paisatgista de pomeres, gotims, merlets, tulipes, minotaures i parelles dansant, el seu vincle religiós és també ben present, com veurem, al llarg de la seva trajectòria artística i personal.

Ja als anys cinquanta, els de la seva participació als Salons d'Octubre que s'organitzaven a la capital catalana, i quan tot just iniciava la seva etapa internacional a París, Palau Ferré idea un esquema *Jesús i el sacerdot* (1958) per tal d'il·lustrar l'estampa de record de la primera missa de tres joves eclesiàstics del Camp de Tarragona i de les Terres de Lleida. Al dibuix, Palau Ferré traça, a través del calze, la unió del sacerdot amb Crist, que veiem a la Creu i amb corona d'espines.

Així, mossèn Isidre Torremadé —que exerciria a Ulldemolins, Calafell i Reus—, mossèn Jaume Culleré —que al seu pas per Guimerà en fundaria l'orfeó i la rondalla— i

mossèn Josep Moragues —que va fer estada missionera a Sao Paulo—, comptarien amb la imatge de Jesucrist plasmada amb tinta sobre paper, amb l'estil propi de Palau Ferré. L'estima per l'esmentada composició seria tal que, cinquanta anys després, el 2008, mossèn Moragues il·lustraria amb el mateix dibuix les seves Noces d'Or Sacerdotal, que van tenir lloc a la paròquia del Morell.

LA INSPIRACIÓ DE L'ART ROMÀNIC

“Tracto d'arrelar-me dins de les grans constants de la pintura catalana que han fet possible el miracle dels murals romànics”, declarava Maties Palau Ferré en una revista dels anys cinquanta. I aquesta inspiració romànica, que podem copsar en les seves pintures religioses, també serà ben present en el conjunt de la seva producció artística d'aquells anys i de manera especial en la frontalitat de les seves figures femenines, amb un predomini del dibuix, línies ben definides i l'expressivitat dels ulls i les mans. És aquest estil contemporani de Palau Ferré —i, al mateix temps, arrelat a la història—, el que va interessar mossèn Manuel Trens, que va incorporar un primerenc oli pastoral de l'artista a la seva col·lecció particular.

Així, en formats, obres i períodes diferents, trobem en Maties Palau Ferré una multiplicitat de pintures, ceràmiques i escultures que ens enllacen, de manera àmplia, amb els valors i la tradició de la barca de sant Pere. “Soc un bohemí com Francesc d'Assís”, reconeixia

Palau Ferré amb l'escultura de la Sagrada Família. La Seu d'Urgell, 1994.

Palau Ferré en una entrevista de la dècada dels setanta. La forta simbologia del peix, la imponent imatge de la Verge Maria i l'infant Jesús, la representació de la Sagrada Família, la narració visual de la vida de sants, un Via Crucis ceràmic, el passatge del sopar d'Emmaús, o la imatge dels quatre evangelistes són alguns exemples de l'art sacre d'un artista que se sentia molt vinculat al monestir de Poblet i que, al mateix temps, trobava entre els seus monjos —com recordava el poeta Jaume Ferran— “els primers admiradors del seu art”.

UN SANT JORDI A L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

A Tarragona, va ser mossèn Vincenç Nolla qui l'any 1972 va encarregar als prestigiosos vitrallers Bonet passar a vidre esmaltat una de les pintures més representatives de Palau Ferré. Amb un resultat esplèndid, la vivesa del sant Jordi, la princesa, el drac, el colom i les muralles montblanquines traspuaven l'esperit colorista del quadre original del pintor cubista, que anys després seria l'emblema de la primera Setmana Medieval de la Vila Ducal de la Conca de Barberà.

Com primer amb mossèn Nolla, el vitrall va acompanyar després, durant anys, la quotidianitat catedralícia de mossèn Miquel Barbarà, apassionat de la cultura, la música i les arts, qui va ser vicari general dels darrers quatre arquebisbes de Tarragona. Quan fa un parell d'anys vam visitar-lo a la Casa dels Canonges per tal de documentar l'obra, mossèn Barbarà —que malauradament ens ha deixat fa poques setmanes— feia èmfasi tant en la magistral construcció compositiva del quadre com en la bona execució del vitrall. Avui, el *Sant Jordi* vidriat

Nadal. Oli sobre tela. Maties Palau Ferré. Col·lecció particular.

Dona amb anyell. Oli sobre tela. Palau Ferré. Col·lecció mossèn Trens. Vinseum

Sant Crist. Tinta sobre paper.
Maties Palau Ferré

de Palau Ferré pot contemplar-se a la planta noble del Palau arquebisbal, a la seu tarragonina.

DES DE L'ACTUALITAT

L'any 2021, el del centenari del seu naixement, es va tornar a posar d'actualitat la figura del pintor Maties Palau Ferré, i van ser nombrosos els actes i les exposicions que van homenatjar l'artista: del Museu d'Història de Cambrils a l'Ajun-

a Santa Coloma de Farners, també van formar part de la commemoració oficial que la Generalitat de Catalunya va dedicar a l'artista.

Poc després, l'escriptor Màrius Serra —el creador dels Enigmàrius d'*El Matí de Catalunya Ràdio*— va publicar *La dona més pintada* (Proa, 2023), inspirant-se en la colpidora vida de l'artista. A la novel·la, el vessant religiós de Palau Ferré també hi és ben present, fet que està interessant vivament els lectors durant les nombroses presentacions literàries i els clubs de lectura que estan tenint lloc arreu de la nostra geografia. Aquesta inspiració cristiana tampoc no ha passat per alt als periodistes. Sense anar més lluny, quan fa uns mesos el llibre va presentar-se a les Illes Balears, la capçalera mallorquina *Última Hora* titulava l'entrevista a l'escriptor amb un significatiu “Màrius Serra

novel·la la vida de Palau Ferré, un artista catòlic”.

CATALOGAR ELS QUADRES

És en aquest context que, vint-i-cinc anys després de la mort del pintor —l'1 de gener del 2000— la tasca de recuperació de l'artista segueix. Així, aquests mesos s'està aprofundint en les recerques biogràfiques del pintor i s'està entrevistant persones que el van conèixer per tal de recopilar els seus records i vivències. De la mateixa manera, s'està intensificant la tasca de catalogació de pintures, escultures i ceràmiques disperses en infinitat de col·leccions particulars catalanes i de l'àmbit internacional, algunes de les quals vinculades a l'art sacre. Tot, amb el propòsit de poder estudiar i projectar l'obra de Palau Ferré, l'artista lluminós que expressava la seva fe a través de l'art. ■

tament d'Igualada, i dels Amics del Liceu de Barcelona a l'Institut d'Estudis Ilerdencs, per posar-ne alguns exemples.

La multitudinària visita guiada al noviciat de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell, l'acte de record de l'amistat de l'artista amb mossèn Joan Lloret que va celebrar-se aquell estiu a l'església de l'Espluga Calba, i l'exposició d'un bronze de la Verge Maria i el nen Jesús a la mostra escultòrica de l'Any Palau Ferré

Universitat
Abat Oliba CEU

Jornada de Portes Obertes

25 de gener

Inscriu-t'hi
aquí, al QR

Canvia
el teu present.
Crea
el teu futur.

Amb tantes i tantes experiències a l'esquena, aquells savis comprenen que només poden fer cas de l'estrella

Nit de recerca i d'adoració

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, nosaltres els anomenem reis, però els evangelis parlen de mags, savis vinguts de l'Orient. Què fan a Israel aquests personatges importants, que excel·leixen pels seus coneixements i les seves llums? No tenen prou riquesa, prou cultura als seus països d'origen, coneguts com el bressol de la civilització humana?

Diuen que han vist una estrella. Si l'han vista és perquè estaven observant l'univers i els seus signes. La seva intel·ligència es basa a voler saber, a voler descobrir, a no tenir-ne mai prou. Si són savis és precisament perquè estan necessitats de coneixement. La seva indigència és, paradoxalment, el motor que els empeny a sortir de les seves seguretats i anar a cercar més enllà d'ells mateixos. Gent intrèpida

i insaciable. Quanta falta ens fan!

I, tanmateix, no parteixen de zero. Saben discernir els elements naturals i no tenen cap dubte que aquella estrella indica el naixement del rei dels jueus. Oberts a la saviesa d'altres pobles i cultures, potser havien sentit alguna vegada les paraules de Balaam, el profeta que escolta els presagis de Déu i que anuncia la vinguda dels temps messiànics: "El veig venir, però no pas ara, el contemplo, però no és a prop: surt de Jacob una estrella, s'aixeca un ceptre a Israel" (Nm 24,17). Com Balaam, els nostres savis tampoc no eren a prop, per això s'han posat en marxa des de molt lluny. I, tanmateix, els ha tocat viure en el temps oportú que els permetrà constatar la realització de la promesa antiga.

Un cop esbrinada la significació de l'estrella, marxen cap a Jerusalem. Els seus càlculs són bons. Si ha de néixer el rei dels jueus, on haurà de ser trobat? Jerusalem, la ciutat sagrada on s'ubica el temple de Déu, és l'opció preferencial. També sembla adient l'interlocutor escollit: Herodes és el sobirà del poble, l'autoritat que té el deure de guiar-los en aquest descobriment meravellós. Però heus aquí que els mags

encara n'han d'aprendre molt. No és la gran Jerusalem qui abriga el seu rei, sinó Betlem, aquella població massa "petita per a ser comptada entre els clans de Judà" (Mi 5,1). No és el sobirà Herodes, qui els conduirà cap al Messies, més aviat seran ells, que hauran de descobrir que aquell naixement és més temut que no pas desitjat, més reprovat que no pas sospirat.

I amb tantes i tantes experiències a l'esquena, aquells savis comprenen que només poden fer cas de l'estrella, aquella mateixa estrella que un dia els va fer salpar vers el desconegut. Es troben amb un pessebre on veuen el Nen bressolat pels seus pares, una estampa ben quotidiana després d'un naixement recent. Els savis volen comprendre: què té a veure aquesta imatge amb el rei dels jueus? I la seva mateixa passió de coneixement els deixa limitats, finits. Cap paraula no pot expressar la grandesa del misteri. Silenci. Només poden prostrar-se fins a terra i adorar. Només poden fer ofrena de la seva recerca i entrellucar el senyal lluminós de l'estrella en la humil figura d'aquell Nen. Nit de recerca i d'adoració.

Ben vostre. ■

El caràcter de la universalitat, de la catolicitat, és una de les claus en la celebració de l'Epifania i ha de ser una de les claus de l'acció de l'Església

“La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa” (Mt 2,10)

FRA OCTAVI
Bisbe de Girona

Celebrem l'Epifania del Senyor, és a dir, la seva manifestació. L'infant nascut en una humil establia, que havia congregat un grapat de pastors, tant o més pobres que ell, ara concita l'interès d'uns mags vinguts de llunyanes terres. En el Martirologi Romà, la Solemnitat de l'Epifania del Senyor s'honora com la triple manifestació de Jesucrist, Déu i Senyor: a Betlem, Jesús infant va ser adorat pels mags; al Jordà, va ser batejat per Joan, ungit per l'Esperit Sant i anomenat Fill pel Pare; a Canà de Galilea, durant la festa de noccs d'uns amics seus, el Senyor va transformar l'aigua en vi nou. Jesús manifestà en les tres ocasions la seva glòria.

Acabem de viure el misteri de l'encarnació i naixement del Fill de Déu fet home en el si d'una noia verge. A Betlem, Jesús ve a la vida; al Jordà, inicia la seva vida pública, a Canà, mostra ja per què ha vingut al món. Les festes de Nadal van molt més enllà de ser una tendra escena, l'encarnació va molt més enllà del que sembla a primera vista. Déu fet home ha vingut per mostrar-nos el camí cap al Pare i no ha vingut per a mostrar-lo a un determinat poble, ha vingut per manifestar-se davant de tot el món per tal que la salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.

El caràcter de la universalitat, de la catolicitat, és una de les claus en la celebració de l'Epifania i ha de ser una de les claus de l'acció de l'Església i, per inclusió, en la manera de viure la fe per a cadascun de nosaltres. Compartir la fe amb aquells que no coneixen la bona nova de Crist no és cosa diferent que evangelitzar, i ser testimonis de l'Evangelí és un dels eixos de la celebració de l'any

Jubilar 2025 perquè Crist és la nostra esperança i és l'esperança que no defrauda al món; pels qui el coneixen i pels qui no el coneixen i, esperança, fins i tot, pels qui l'ignoren o pels qui el rebutgen.

Ens diu el papa Francesc en la butlla de convocatòria de l'Any Jubilar 2025 que “el que sosté l'evangelització és la força que brolla de la creu i de la resurrecció de Crist. I això porta a desenvolupar una virtut estretament emparentada amb l'esperança: la *paciència*” (*Spes non confundit*, 4). Hem de viure una esperança pacient o una paciència esperançada davant del qui deixa de banda al Crist, de qui l'ha oblidat, de qui li és indiferent o de qui el defuig.

“Avui l'estel va guiar els mags al pessebre; avui a les noccs, l'aigua fou convertida en vi; avui, Crist, per salvar-nos, volgué ser batejat per Joan en el Jordà” (antífona per a les segones vespres de l'Epifania). I tot per tal de cridar-nos a tots a viure amb esperança. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Mags o Reis?,
origen i tradició

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

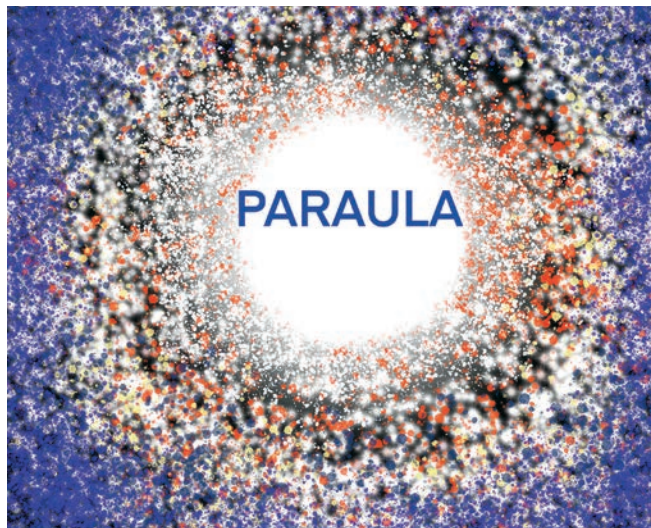
Cada 6 de gener celebrem la festivitat de Reis, el dia de l'Epifania, el reconeixement de Jesús com a Messies. Aquesta festa troba el seu arrelament en el text bíblic (Mt 1,1-12) on cada element que hi apareix està ple de simbolisme. L'excepcionalitat de l'estrella que els guia remarca l'excepcionalitat del naixement; la presència dels mags (*mágoi*, en grec) d'origen estranger, l'obertura del missatge de la Bona Nova de la Salvació a tota la humanitat. El reconeixement de Jesús com a autèntic rei dels jueus ens connecta amb el moment de la Passió (Mt 27,11), i crea un gran arc narratiu, que accentua des de l'inici el reconeixement del Messies-Rei. Finalment, l'adoració té una triple vessant, ja que s'evoca la seva reialesa amb l'or, la divinitat amb l'encens i la humanitat amb la mirra.

Aquest origen bíblic, però, va acompanyat de tradició i llegenda. Els savis passen a ser anomenats reis per influència del propi text (Is 60,3-6; Sl 72) on s'expressa la peregrinació escatològica dels reis duent presents. A Occident, ràpidament el seu nombre s'identifica amb tres, i és possiblement Orígenes, pare de l'Església, el primer a formular-ho. Per influència de sant Agustí, l'establiment de l'esdeveniment 13 dies després del naixement suposa la celebració d'una nova festivitat, i separa Nadal i Epifania. Durant l'Edat Mitjana, els noms Melcior, Gaspar i Baltasar apareixen recollits a les *Excerpta Latina Barbari* (s. VI), a més de la seva representació com a ancià, jove i de rostre morè (*Excerpta et Collectanea*). I a partir d'aquí els relats i la iconografia han anat vestint de gala aquest passatge bíblic fins avui.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

La comunió a la qual
Déu ens destina abans
de crear el món

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

L'Església ens fa proclamar i considerar el pròleg de l'Evangeli segons sant Joan. Del misteri de Nadal que estem celebrant aquests dies, l'escriptura ens ofereix diferents imatges, totes elles complementàries. Són fruit de la reflexió que els autors sagrats es fan d'aquest misteri, a través de la llum sempre nova amb què el Misteri Pasqual l'il·lumina. Per això, cadascuna d'aquestes imatges ens presenta el Misteri de l'Encarnació i del Naixement del Fill de Déu amb matisos i punts de vista diferents.

Joan assegura que hem contemplat en la carn la glòria d'aquell que ja existia des del principi com a Paraula de Déu. Assegura que els nostres ulls han vist i les nostres mans han palpat la Paraula de la vida i la vida mateixa, la llum que il·lumina tot home que ve al món; que el qui és inefable i invisible, l'hem vist i l'hem sentit perquè aquest mateix ha vingut a casa seva, ha fet del seu cos el lloc per excel·lència de la presència de Déu. En poques paraules, Joan anuncia que hem vist amb els nostres propis ulls Déu mateix.

Joan recorda que Déu va enviar un altre home per testimoniar que la Llum estava ja arribant i que, per tant, les promeses fetes als antics pares arribaven ara a compliment; ell mateix el darrer dels profetes i

l'Elies que havia de tornar, n'era la prova evident. Recorda encara que la Llei fou donada per Moisès —la Llei que tenia per funció fer de pedagog del nou profeta— i que, amb el naixement del Fill de Déu, se'ns ha ofert una nova gràcia que incorpora tots aquells que el reconeixen com a Déu i l'acullen, a l'àmbit de la seva mateixa vida, a la comunió amb el Pare, i ens ha estat revelat, finalment, el disseny amagat al llarg de tots els segles, la veritat sobre nosaltres: que Déu Pare ens elegí en el Crist abans de crear el món i, per amor, ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió.

Abans de crear el món... és a aquest principi al qual es remunta Joan, aquell principi quan encara Déu no havia creat ni el cel ni la terra, per anunciar-nos que ja aleshores existia el qui és la Paraula, vivint en perfecta comunió amb el Pare i l'Esperit Sant. Aquesta comunió de vida, de llum i d'amor és a la qual Déu ens destina des del moment de la nostra creació: per això ens creà a través del seu Fill, ja que per ell tot ha vingut a l'existència. Com que els qui formem el món no l'hem reconegut, ha vingut entre nosaltres fent-se carn de la nostra carn: això sí, carn de pobre, per tal que no manqui l'esperança a tots aquells que participen de la benaurança dels pobres. ■

Diumenge II després de Nadal

Lectura primera

Sir 24,1-4.12-16

*La saviesa de Déu
habita en el poble que ell ha escollit*

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: "El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: 'Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits.'"

"M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants."

Evangelí

Jn 1,1-5.9-14

*El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*

Evangelí segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb

Salm responsorial

147

Glorifica el Senyor, Jerusalem, Sió, canta lloances al teu Déu, que assegura les teves portes i beneeix dintre teu els teus fills. R.

*R. El qui és la paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

O bé: *Al·leluia.*

Manté la pau al teu territori i et sacia amb la flor del blat. Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, als fills d'Israel els seus decrets i decisions.

No ha obrat així amb cap altre poble, no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [...] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i

Lectura segona

Ef 1,3-6.15-18

*Déu ens ha destinat a ser
fills seus per Jesucrist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança us ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

Al·leluia

*Glòria a vós, oh Crist, proclamat a tots
els pobles;
glòria a vós, oh Crist, cregut en el món.*

els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. [...]

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE NADAL
SALTERI: SETMANA 2

Gener

5. DIUMENGE

Diumenge II després de Nadal, Blanc.

Lectures: Siràcida 24,1-4.12-16 / Salm 147 / Efesis 1,3-6.15-18 / Joan 1,1-18

SANTORAL: Carles de Sant Andreu, rel.; Joan Nepomucè Newman, b.; Simeó Estilita, monjo; Telèsfor, p. i mr.

6. DILLUNS

Epifania del Senyor (S), Blanc.

Lectures: Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

SANTORAL: Macra, vg. i mr.; Melcior, Gaspar i Baltasar; Nilamó.

7. DIMARTS

Sant Ramon de Penyafort (MO), Blanc.

Lectures: 1 Joan 3,22-4,6 / Salm 2 / Mateu 4,12-17.23-25

SANTORAL: Tell, ab.; Virgínia, mr.

8. DIMECRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 4,7-10 / Salm 71 / Marc 6,34-44

SANTORAL: Apol·linar, b.; Gúdula, rel.; Jaume Hilari Barbal, prev. i mr.; Pere Tomàs, b.; Severí, ab.

9. DIJOUS

Fèria, *Blanc*. O bé, *Sant Eulogi de Còrdova* (ML), *Vermell*. Lectures: 1 Joan 4,11-18 / Salm 71 / Marc 6,45-52

SANTORAL: Adrià de Canterbury, ab.; Andreu Corsini, b.; Julià i Basilissa, mr.; Marciana, vg. i mr.

10. DIVENDRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 4,19-5,4 / Salm 71 / Lluç 4,14-22a

SANTORAL: Agató, p.; beat Gregori X, p.; Pere Orsèol, monjo.

11. DISSABTE

Del dissabte, *Blanc*. Lectures: 1 Joan 5,5-13 / Salm 147 / Lluç 5,12-16

SANTORAL: beata Anna M. Janer, rel.; Elred de Rievaulx, ab.; Higini, p. i mr.; Hortènsia, vg.; Salvi, b. i mr.

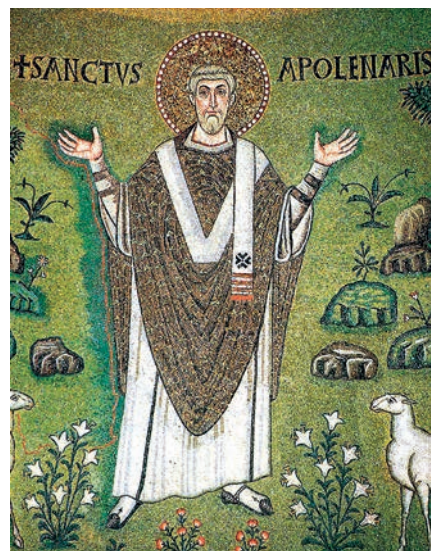

El Sant 8 de gener

Apol·linar, bisbe de Hieràpolis

Sant Apol·linar va ser un dels bisbes més il·lustres del segle II, fins al punt que altres sants com Eusebi o Jeroni hi fan referència en molts dels seus escrits, donant-nos així la poca informació que tenim d'Apol·linar. Es coneix que va dirigir una *Apologia*, és a dir, una defensa de la religió cristiana amb l'emperador Marc Aureli, que, poc abans, havia obtingut una victòria assenyalada sobre un poble germànic gràcies a les pregàries dels soldats. La llegenda diu que una de les seves legions, la dotzena, estava formada principalment per cristians, i quan

l'exèrcit moria per falta d'aigua, els soldats d'aquesta legió es van plegar de genolls i van invocar l'ajuda de Déu. Al finalitzar la pregària, va caure una pluja abundant i, ajudats per la tempesta, Marc Aureli va guanyar la batalla. L'emperador va donar a aquesta legió el nom de "Legió Tronada" i va demanar que no es perseguís Apol·linar, que era el bisbe de Hieràpolis, a Frígia, a causa del favor que havia rebut de Déu. Es desconeix la data de la mort de sant Apol·linar, però probablement es va produir abans que la de Marc Aureli, cap a l'any 175. ■

MN. JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de Litúrgia
ad instar facultatis de l'AUSP

Nosaltres, celebrant Nadal, encara que estiguem lluny en el temps i l'espai dels fets originaris, ens fem contemporanis dels misteris celebrats

La paraula “avui” (“hodie”) de la litúrgia de Nadal

Un element que apareix en la Litúrgia d'aquests dies de Nadal és la paraula “avui”, en llatí *hodie*. Tant en els textos eucològics menors (les oracions) i majors (els prefacis) de l'Eucaristia, com en les antífoes menors (si acompanyen els salms) i majors (si acompanyen els cànctics evangèlics) de l'Ofici Diví apareix aquest terme. En la Solemnitat del Nadal de Nostre Senyor Jesucrist es repeteix amb insistència vint-i-sis vegades. En les quatre misses de Nadal ens adonem que surt onze vegades i en l'Ofici Diví surt quinze vegades. Trobem aquest *hodie* en antífoes, salms, responsoris, oracions, prefacis, textos bíblics i, fins i tot, en els textos patristics. I no només apareix el dia de Nadal, també en la Solemnitat de la Mare de Déu, en la Solemnitat de l'Epifania del Senyor i en la Festa del Baptisme del Senyor. Com també per Pasqua, l'Ascensió i en altres festes de l'Any Litúrgic.

De fet, segons Rubén M. Leikan, les antífoes que comencen amb l'*hodie* són imitació d'una forma molt comuna en la litúrgia bizantina. Algunes segueixen un model bizantí de finals del segle V i foren traduïdes del grec al llatí cap al segle VI.

Fixem-nos en alguns d'aquests textos. L'antífona de l'invitatori de l'ofici del 24 de desembre, que és la mateixa que l'antífona d'introducció de la missa vespertina de la vigília, canta: “Avui sabreu que el Senyor vindrà a salvar-nos i demà veureu la seva glòria.” Una de les

dues antífoes d'introducció de la missa de la nit de Nadal canta: “El Senyor m'ha dit: avui t'he engendrat.” Una de molt interessant és l'antífona major que acompanya el Magníficat de les II Vespres del dia de Nadal. Mereix la nostra atenció. “Avui ha nascut el Crist; avui ha aparegut el Salvador, avui els àngels i els arcàngels canten a la terra; avui els justos exulten i diuen: Glòria a Déu a dalt del cel.” És com el cim de la poesia bizantina en la utilització de l'*hodie*.

Com podem veure, aquesta insistència en la paraula *hodie* (“avui”) no té una finalitat purament estilística, ni retòrica. És una paraula plena de sentit i carregada d'un pensament teològic. Qui millor ha escrit sobre aquest terme és el monjo Odo Casel, el qual la va trobar en la seva abadia de Maria Laach i podria sintetitzar tota la seva obra. Segons Casel, amb aquest “avui” se'ns fa present, se'ns recorda i se'ns fa celebrar el Misteri Pasqual, aquí i ara per nosaltres en el misteri del culte (*hic et nunc pro nobis*). No es tracta d'una repetició d'un mateix fet històric, per altra part impossible metafísicament parlant. Estem en l'àmbit místic-sacramental. Nosaltres, gent del segle XXI, que celebrem eNadal, encara que estiguem lluny en el temps i l'espai dels fets originaris, ens fem contemporanis dels misteris celebrats. Les accions de Crist es fan objectivament presents amb la seva realitat suprahistòrica en qualsevol temps i lloc. ■

Celebració del 108è aniversari de la mort de sant Carles de Foucauld

S'hi van presentar dos llibres de Josep Lluís Vázquez i Mercè Ferrer

Mn. Ramon Tarrés va celebrar l'Eucaristia.

JOSEP CALVET

Comunitat de Jesús

Dissabte 30 de novembre, convocats per la Fraternitat Ecumènica Horeb i la Comunitat de Jesús, germans i amics de la Família Espiritual de Sant Carles de Foucauld a Barcelona ens trobarem per fer-ne memòria en el 108è aniversari de la seva mort, l'1 de desembre del 1916.

L'encontre va començar amb la presentació del llibre *René Voillaume y las Fraternidades del padre de Foucauld*, a càrrec del seu autor, Josep Lluís Vázquez, fundador i animador de la Fraternitat Ecumènica Horeb, bon coneixedor de la persona i l'obra del germà René.

L'autor ressegueix la biografia del fundador dels Germanets de Jesús, religiós i intel·lectual de gran influència a l'Església del segle

passat. El seu esperit i la seva obra continuen ben presents a les fraternitats i comunitats de la Família Espiritual del germà Carles, a les quals va aconsellar i animar a través de conferències, correspondència i visites freqüents. Fonamental fou també la seva trobada amb la germaneta Madeleine, fundadora amb ell de les Germanetes de Jesús.

Mercè Ferrer, responsable de la Comunitat de Jesús, va presentar el llibre *La vida del cristià és comunitat. Comunitat de Jesús i Montserrat*, que recull una petita part de la correspondència que la Comunitat de Jesús ha mantingut al llarg de més de cinquanta anys amb diversos monjos de l'abadia de Montserrat. Un llibre que no és "d'autor" ni tampoc anònim, atès que el recull de la correspondència i la revisió i anotació dels textos és tasca de diversos membres de la Comunitat de Jesús.

Seguidament, l'amic Mn. Ramon Tarrés va celebrar l'Eucaristia amb una homilia participada, en què va destacar una cita molt meditada pel germà Carles, i que es va fer realitat anys després de la seva mort: "Perquè doni molt de fruit, cal que el gra de blat caigui a terra i mori."

La trobada va cloure compartint converses i refrigeri. ■

Subscriu-te a l'e-Butlletí gratuït de Catalunya Cristiana

Posem al teu abast un e-butlletí diari amb una selecció de notícies, esdeveniments destacats i articles d'opinió que et poden interessar

Cartes

Indústria d'armes

Vaig quedar esbalaït en llegir el valent article de Tica Font, publicat en el número 2351 de *Catalunya Cristiana*, amb data del 17 de novembre passat, titulat *Finançant les bombes que cauen a Gaza*. Concretament on denunciava que les principals entitats financeres espanyoles inverteixen diners per finançar la indústria productora d'armes amb les quals s'ataca a Gaza.

I anomenava el Banc Santander amb 2.442 milions \$, el BBVA amb 1.500 milions \$ i Caixabank amb 110 milions \$. Si és cert, ho trobo senzillament escandalós. Penso que als directius de les esmentades entitats els hauria de caure la cara de vergonya.

La setmana següent, també en aquest mateix setmanari, l'excel·lent i activa periodista Carme Munté mantenia una entrevista amb els cardenals Omella i Rodríguez Maradiaga. Aquest darrer abundava en el mateix tema i deia que "els països haurien de deixar de fabricar armes. Els Estats Units estava en una inflació descontrolada fins que van donar 4 mil milions de dòlars en ajuda a Ucraïna. Eren les armes que tenien emmagatzemades i que ara han tornat a fabricar".

Acabo amb unes paraules de la mateixa Tica Font: "Ens correspon a nosaltres posar les línies vermelles, són beneficis tacats de sang, són beneficis fruit de causar sofriment humà i destrucció."

LLEONARD DEL RIO CAMPMAJÓ

La impaciència

Alan Burdick, autor del llibre *Por qué el tiempo vuela*, explica que Nietzsche afirmava que podem determinar la relació d'un home amb el temps per la manera de fer un castell de sorra. El primer home procedirà vacil·lant, concentrat en la seva tasca, però alhora angoixat per l'ineludible retorn de les ones i la seva pèrdua quan aquestes arribin. Un segon home es negarà a construir-hi res, ja que considera que és absurda una creació que la marea s'emportarà poc després. El tercer, model ideal de Nietzsche, accepta el que és inevitable i es lliura plenament a la tasca malgrat tot, feliç, però conscient del caràcter efímer de la seva obra.

Nietzsche ens convida en aquest cas al compromís, malgrat que el temps marca el final de tot i sigui completament lògic que el temps ens condicioni.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Decàleg per a l'Any Nou

La Bíblia distingeix entre "temps" i "moment". El "temps" és el cronològic, el que ve fixat al calendari. Una mena de marc, una cosa extrínseca a nosaltres. El "moment" (*kairós*) és el temps que jo capturo, que faig meu, al qual dono un sentit. Un pot acumular cent anys buits i no haver viscut de veritat, com a home o com a dona, com a persona cristiana, ni tan sols un dia.

Un altre, en canvi, aconsegueix ser present i conferir plenitud als pocs segons que valen una vida.

La saviesa del cor no consisteix a saber "quant", sinó "per què" es viu.

Als inicis d'aquest 2025, flamant i poblat de cruïlles, des de la riba de la fe, gosaria suggerir aquest decàleg.

1. Cada full del calendari conté no un número, sinó una notícia: "T'informo que hi ha un Déu que t'espera, que espera de tu alguna cosa bona, alguna cosa diferent de l'habitual..."
2. "Viviu, caram! Viviu per a la vida. No visqueu per al no-res. Empenyeu-vos lluny de vosaltres mateixos" (P. Talec).
3. Cada segon és vida, viviu-lo!
4. "Si pots somiar-ho, pots fer-ho" (Walt Disney).
5. "No tingueu por, estimeu, passeu fent el bé" (Fórmula de Déu per ser feliç).
6. "Sigueu caminants meravel·lats, perquè a la vida no hi ha camins meravel·losos."
7. No hi ha "felicitat" sense "fidelitat".
8. Per sobre de tot, sent la vida, sent Déu, sent la passió, sent plaer, sent-ho tot...
9. "Podem lamentar no viure en temps millors, però no podem fugir del present" (Montaigne).
10. "Estima i fes el que vulguis" (sant Agustí).

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

“Era al carrer, i em vau donar un sostre”

Després de deu mesos al carrer, el Teo viu en un pis compartit de la Comunitat de Sant'Egidio

**CARME MUNTÉ
MARGALEF**

Passa encara que el Teo va pel carrer i fa el gest com d'arrossegar el carro de la compra que fins fa dos dies era company inseparable.

També encara té l'instint de buscar entre els contenidors com quan necessitava vendre ferralla per obtenir uns calerons. Les primeres nits que va passar a recer es despertava sobresaltat per qualsevol soroll. Però, malgrat aquestes rèmores del passat, el cert és que el Teo va encetar una vida nova d'ençà que el 15 de novembre va passar la primera nit en un pis compartit de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona.

Vam entrevistar el Teo una tarda plujosa de principis d'octubre del 2024. El Norbert Botella, professor i veí de Calonge, ens havia enviat un correu electrònic a la redacció en què ens parlava “d'un sense sostre, però no un sense veu”; “un senyor d'exquísida educació i dignitat”. De forma paral·lela a aquesta entrevista, que vam publicar a la pàgina web de *Catalunya Cristiana*, la Comunitat de Sant'Egidio treballava per aconseguir una habitació per al Teo. Per això, aquell article, que finalitzava amb un “tant de bo que algú m'ajudi”, ha trobat continuïtat en aquest que ara publiquem i que, ara sí, té un final feliç.

“Nosaltres coneixíem el Teo des del mes de maig passat, quan va venir per primera vegada al menjador social del carrer Ataül”, comenta l'Elisabet Pratdesaba, membre de la Comunitat de Sant'Egidio. “Va ser la Bibiana, la responsable del menjador, la que ens va posar en la pista del Teo i ens va comentar que dormia al barri del Fort Pienc.”

A partir d'aquell moment els voluntaris de la ruta de la Sagrada Família dels Amics del Carrer de Sant'Egidio

van establir amb el Teo una relació d'amistat a través de l'entrepà que li portaven els dimarts. “Anem a trobar les persones invisibles, que ningú no escolta, i ho fem amb una mirada neta, sense prejudicis”, explica l'Elisabet. “De vegades jutgem molt ràpid les persones i no tenim en compte que la seva història podria ser la nostra. És molt important per a elles que algú les reconegui pel nom.”

“De mica en mica —prossegueix l'Elisabet— ens vam anar coneixent i, quan es va alliberar una habitació del pis on ara s'està, de seguida vam pensar en ell. Malauradament hi ha moltes persones que es troben en la mateixa situació que el Teo, però l'hi vam oferir a ell per l'amistat que hem anat fent, perquè feia poc temps que era al carrer i sempre ha reclamat de poder-ne sortir, per la seva dignitat i perquè és una persona molt sencera.”

El missatge tan anhelat per al Teo va arribar en forma d'indicació clara i precisa: “El dia 15 de novembre, deixa el carro, agafa les teves pertinences i vine.” I així ho va fer: “La primera nit no m'ho creia, no vaig poder dormir. Qualsevol soroll em desvetllava. Vaig trigar gairebé una setmana a poder dormir sense sobresalts.”

I continua: “Estic molt agraït, perquè dormir al carrer no és exemplar per a ningú. El carrer et degrada. He vist tanta gent que va parlant sola i es va perdent, amb faltes al respecte però sobretot a la dignitat. Les administracions ens haurien d'atendre, perquè també som persones. No volem grandeses, però sí poder tenir una vida digna.”

“El fet de tenir casa teva t'ofereix seguretat, un espai on desfer les pertinences, on cuinar, descansar, conversar i tenir cura de la pròpia salut —corrobor-

Agustí Codinach

L'Elisabet i el Teo a la seu de Sant'Egidio al carrer Hospital de Barcelona.

L'Elisabet —, és essencial per a la dignitat de la persona. A Sant'Egidio no donem només un pis, sinó sobretot l'amistat i la convivència.”

La implicació de Sant'Egidio amb el Teo ha estat fonamental per ajudar-lo a tirar endavant. Com que cobra un subsidi per a majors de 52 anys contribueix econòmicament a pagar l'habitació, però el que no està pagat amb diners és l'ambient de família i d'amistat dels membres d'aquesta Comunitat fundada per Andrea Riccardi a Roma i que està molt arrelada a casa nostra —a Barcelona tenen la seva seu a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor.

Durant la conversa el Teo s'emociona fins a les llàgrimes pensant en els seus companys de carrer, que encara visita: “És clar que penso en ells. Hem estat companys. Em fa molta pena veure'ls com es van denigrant. Al carrer et tornes molt individualista, cadascú va a la seva, hi ha manques de respecte, però també he experimentat l'amistat.”

Teodoro Domínguez Medina té 60 anys i, tot i que fill d'Andalusia, ha passat tota la vida a Barcelona. Ha treballat en l'hostaleria i en el sector immobiliari i quan va arribar la pandèmia es va quedar, d'un dia per l'altre, sense feina i sense habitatge. Trobant-se com estava a la corda fluixa, va marxar un temps a la casa familiar d'Almeria però per problemes amb el seu germà va tornar a Barcelona. Des del gener del 2024 dormia al carrer.

“Què m'ha mantingut sencer tot aquest temps? —es pregunta en veu alta—. Crec que la meua fortalesa. No m'he ficat en embolics, ni amb drogues ni amb alcohol. L'alimentació era molt justa: un tros de pa i una llauna de tonyina, però quan cobrava l'ajuda econòmica feia un àpat calent. El carrer no és agradable per a ningú. Tenia l'esperança que un dia en podria sortir.”

I aquell dia, Teo, ha arribat. Nosaltres estem molts contents d'haver-ne estat testimonis. ■

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMpte
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA
50
1974
2024
SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

Quarta edició del pessebre vivent del Col·legi Reial Monestir Santa Isabel

L'any vinent es vol fer una sessió oberta als veïns de Sarrià

Agustí Codinach

Escena dels Savis d'Orient adorant l'Infant Jesús.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Per quart any consecutiu, el Col·legi Reial Monestir Santa Isabel de Barcelona va celebrar, divendres 13 de desembre a la tarda, el seu pessebre vivent, que en aquesta ocasió va voler recuperar l'essència dels primers pessebres creats per sant Francesc d'Assís l'any 1223 a Rieti (Itàlia).

“Setanta-cinc persones de la comunitat educativa, alumnes, professors i pares de família, s’han unit amb passió i dedicació per recrear les escenes que ens parlen del naixement de Jesús: l’Anunciació, la Visitació, el No Hi Ha Posada, l’Anunci als Pastors, els Savis d’Orient i, finalment, el Naixement mateix”, explicava Berta Puig, responsable de Comunicació del Col·legi.

Aquest any, amb una novetat: deu imatges gràfiques que il·lustren figures emblemàtiques de la història sagrada, des d’Abraham fins a Josep, pare de Jesús, establint un diàleg entre les promeses de l’Antic Testament i el seu compliment en el naixement del Messies. A més, la representació va estar acompanyada de música en directe gràcies a un cor format per professors i alumnes.

“Aquesta representació és molt més que una actuació teatral. És una experiència profunda de comunitat. És l’esforç conjunt de mestres, pares i alumnes per transmetre la bellesa de la tradició, la importància de recordar i compartir”, complementava Puig. “A més, el pessebre vivent fomenta el treball en equip, el desenvolupament d’habilitats artístiques i la comprensió de les històries bíbliques. Els alumnes aprenen a memoritzar textos, crear

escenografies, interpretar personatges, dissenyar vestuaris i, sobretot, a gaudir de l’experiència de fer comunitat.”

“La nostra finalitat és evangelitzadora”, insistia Araceli Pou, responsable de Pastoral d’Infantil i Primària, “no volem només fer un pessebre maco, sinó que ens ajudi a reflexionar sobre què estem celebrant per Nadal. A cada escena hi ha un narrador que posa el visitant en situació bíblica, després els nens actuen i es fa una pregària”.

En total es van fer sis torns divendres a la tarda però la idea, de cara a l’any que ve, és obrir-lo a més gent. Es farà una sessió dissabte a la tarda oberta al barri. “Més endavant, en connexió amb la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, ens agradaria portar el pessebre vivent als carrers del barri”, manifestava Araceli Pou.

“Tota la feina pastoral que fem a l’escola, d’ençà que l’alumne entra a Infantil fins que en surt a segon de Batxillerat, és propiciar la seva trobada amb Jesús. Per Nadal volem ajudar-lo a viure el misteri de l’encontre amb Jesús”, afegia el director de l’escola, el pare Manuel Salord LC. ■

ARACELI POU

“A cada escena hi ha un narrador que posa el visitant en situació bíblica, després els nens actuen i es fa una pregària”

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

És important dormir com cal per al bon funcionament de la memòria

Cal mantenir uns patrons regulars del son.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Crec que aquesta afirmació que he posat per títol a l'article d'avui és gairebé de sentit comú. Segur que els nostres lectors hi estaran d'acord, oi que sí? Però, per què és així? S'acaba de publicar un article a la revista *Nature* que exposa els resultats obtinguts

pel grup dirigit pel doctor Kamran Diba, de la Universitat de Michigan (Estats Units), que es va proposar investigar més a fons el fenomen, fixant-se en l'estructura cerebral que anomenem hipocamp.

Com van fer la investigació? Van servir-se d'un grup de rates que havien de buscar la sortida d'un laberint. I, un cop l'havien trobada, se'ls deixava dormir a unes quantes i a la resta se'ls privava d'una nit de son. Posades un altre cop al laberint, les que havien dormit bé recordaven el camí de sortida, mentre que les altres, no: no se'ls havia quedat a la memòria per on se sortia i mostraven la mateixa dificultat del dia anterior. Aleshores, examinant la sincronització de les neurones de l'hipocamp d'unes i altres hi van veure una diferència important. La

memòria està lligada a la potència de la sincronització que es fa entre neurones durant la nit, però, si hi ha manca de son, els records no es formen.

La conseqüència és interessant. Si volem mantenir (i magnificar) la capacitat de recordar, cal també mantenir patrons regulars del son. Per tant, tenir això en compte és important per millorar tècniques d'aprenentatge i memorització. Cal dir també que conèixer els mecanismes implicats en el procés segurament podrà permetre, a més, tractar trastorns com l'amnèsia.

Però hem d'acabar dient que encara ens falta molt per comprendre el mecanisme de com dormir afecta la memòria. Ens diuen els investigadors que continuaran amb aquest estudi... ■

GENT DE CASA

Esteve Pibernat i Girbau

Agustí Codinach

Mn. Esteve Pibernat va ser ecònom de la parròquia de Santa Maria de Sants.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Esteve Pibernat i Girbau havia nascut a Granollers l'octubre del 1834 i va cursar els primers estudis a la ciutat vallesana, fins que, dominant el llatí, va ingressar al Seminari de Barcelona. Va cursar brillantment els estudis eclesiàstics. Acabat el batxiller, passà a fer la llicenciatura al Seminari de València. Va ser ordenat sacerdot a les acaballes del 1858.

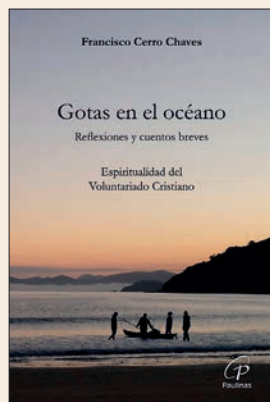
El febrer del 1859 s'incorporà com a vicari a la parròquia de Sant Josep, a Barcelona; l'octubre del mateix any seria catedràtic de llatí a la Facultat de Filosofia fins que, en el curs 1870-1871, dèbil de salut, va renunciar a la càtedra.

El 1882 era vicerector del Seminari; va ser administrador i catedràtic de Teologia moral el 1883, d'hermenèutica sagrada el 1896 i canonge per oposició i administrador sinodal.

També va ser ecònom de la parròquia de Santa Maria de Sants, poble annexionat a Barcelona el 1897, on va deixar un grat record.

El canonge Pibernat va estar malalt els darrers anys de la seva vida; els darrers mesos van ser de patiment. El 28 de febrer li van administrar els sagraments, amb acompanyament de tot el Capítol al viàtic. Moria a Barcelona, sent canonge lectoral, el 2 de març del 1907, als 73 anys. La seva defunció es va inscriure al registre civil amb data 5.

El 19 de novembre del 1929, l'Ajuntament de Barcelona va donar el nom de Canonge Pibernat a un carrer del barri de Sants, que s'anomenava *Fomento* i anteriorment *Regionalisme*, en homenatge al seu ecònom. ■

FRANCISCO CERRO CHAVES

Gotas en el océano
Editorial Paulinas, 2024,
232 pàg.

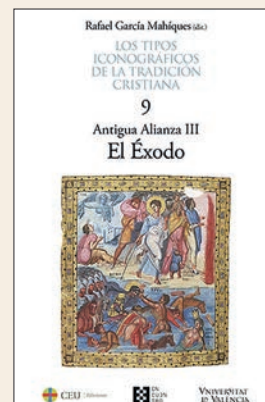
Amb un pensament sobre el voluntariat per a cada dia de l'any, aquest llibre pot ser una guia per als qui sentin la inquietud de posar la seva vida al servei dels altres a través de l'amor.

JOSÉ ANTONIO GOÑI

Peregrinos de esperanza
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024,
188 pàg.

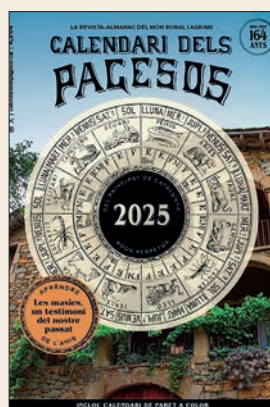
El Jubileu 2025 obre un camí d'esperança per a totes aquelles persones que volen viure un encontre viu i personal amb Jesucrist. En aquest volum s'hi recullen diversos materials com a ajuda.

RAFAEL GARCÍA MAHÍQUES

El Éxodo
Ediciones Encuentro, 2024,
652 pàg.

Aquest novè volum de la col·lecció "Los tipos iconográficos de la tradición cristiana" està dedicat a l'Èxode, on es tracta a fons la figura de Moisès i la història del poble d'Israel.

AUTORS DIVERSOS

Calendari dels Pagesos 2025
Publicacions Tomàs SCP, 2025,
56 pàg.

Aquesta revista-almanac ofereix una àmplia informació agrícola i astronòmica, així com temes culturals i de tradicions catalanes. També hi ha un verset per a cada mes de l'any i l'anomenada "Roda Perpètua".

JOSEP NUET BADIA

Nova flora i atlas corològic de Montserrat
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 680 pàg.

Aquest llibre exposa la visió de les plantes montserratines en un moment en què el medi natural està subjecte a una crítica situació ambiental. Presenta una nova cartografia de la seva distribució.

JACKIE HIGGINS

Seres sintientes
Editorial Ariel, 2025,
328 pàg.

Una audaç i meravellosa reflexió sobre com alguns animals senten l'entorn i com la seva percepció obre noves formes de valorar el que ens envolta. Una exploració de l'herència evolutiva dels sentits.

CRÍTICA DE CINEMA

Intensa història contemporània

TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ

Arantxa Echevarría aconsegueix a *La infiltrada* transportar-nos a la ciutat de Donostia-Sant Sebastià als anys 90. ETA feia més de 30 anys que hi actuava, i la resposta policial (i extrapolicial) buscava la manera de posar-hi fi. Una aposta arriscada era infiltrar algun policia dins l'estructura. I això va fer Arantxa Berrarde, que durant vuit anys va abandonar la seva vida per camuflar-se pels carrers de Donostia amb joves proabertzales per acostar-se a algun nucli d'activistes d'ETA. Fins que ells la contacten...

La història, sempre intensa, ens endinsa en les vicissituds de l'organització d'ETA, en la competència en la lluita antiterrorista entre Policia-Guàrdia Civil, en una societat ferida de mort... en un moment de treva, una de les moltes passes prèvies a "l'alto el foc permanent i verificable" del 2011, en què no hi havia res clar.

La protagonista està magníficament interpretada per Carolina Yuste (Conchita, dona de l'humorista Eugenio, a *Saben aquel*), i acompanyada d'un sempre gran Luis Tosar.

Un thriller audaç, trepidant, a estones angoixant, però en tot moment atractiu i captivador. Una història real, concreta i humana dins la història contemporània recent. ■

"LA INFILTRADA"

DIRECCIÓ: Arantxa Echevarría
GUIÓ: Arantxa Echevarría, Amèlia Mora; idea de María Luisa Gutiérrez
REPARTIMENT: Carolina Yuste, Luis Tosar, Iñigo Gastesi, Diego Anido, Nausicaa Bonnín, Pepe Ocio, Jorge Rueda, entre d'altres
Espanya, 2024
118 min

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Transformació profunda

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Libreter

PERE ANTONI PONS

Caure del cavall. Una cartografia del canvi
Fragmenta Editorial, 2024, 80 pàg.

La lectura té sovint el seu millor aliat si t'arriba en el moment oportú o adient i això m'ha passat amb el llibre que us presento i recomano.

Estic preparant-me per a una mena de presentació-debat sobre un altre llibre que té com a subtítol *L'Antic Testament en qüestió*, i fent un passeig pels estants de la Setmana del Llibre en Català, un jove eixerit em proposa el llibre *Caure del cavall*, que pertany a la sèrie "Assaltar la Bíblia" de Fragmenta Editorial. El prenc i l'encerto, o l'encerta qui me l'aconsella, perquè no només el llegeixo en dues curtes etapes, sinó que ho faig amb el llapis a la mà per poder rellegir i repensar el que demana la reflexió i atenció, o sigui, l'interès.

Caure del cavall és la frase que ens ve a dir que hi ha hagut un canvi radical, bé sigui en la vida o almenys en una manera de pensar o actuar. Aquest és l'exemple que històricament ha representat la conversió de Saule a Pau. De perseguidor a defensor d'una mateixa causa.

El treball ens presenta com el canvi radical pot tenir una transformació profunda en la mateixa persona i també en el seu tarannà sense perdre la seva personalitat.

Pau, el perseguidor de cristians, es converteix en el gran predicador del cristianisme!, però no deixa la seva rauxa personal i així ens ho descriu Pere Antoni Pons: "Pau/Saule, o més ben dit Saule/Pau, era igual d'intelligent, d'obtus, de decidit, de ferm i audaç com a jueu romanitzat cruel i diligent que com a cristià convers i exaltat" (...) "Però la fe en un o en l'altre, la capacitat de compromís amb un o altre, el fanatisme o la lleialtat intransigent al servei de l'un o de l'altre, això potser és igual".

Com diu l'autor, en Picasso passa el mateix quan va del realisme fins a l'abstracte, passant per tot un seguit de canvis, però sempre sent Picasso. "Canviar sense oblidar qui has estat, incorporar-ho ni que sigui en part o implícitament, no renegant-ne d'una manera desagradida ni sumària: aquesta és la clau." ■

UN NOU LLINDAR

La veritat és Jesucrist

El poble sap que Déu l'estima perquè així li ha estat revelat per

Déu mateix i perquè així ho ha experimentat. Amb aquesta argumentació treta de l'experiència diària, els cristians també descobrim com Déu ens guia i acompanya enmig dels avatars de la vida.

Déu ens dona constants proves de la confiança que ens té i ens convida a correspondre-hi. Més encara, ens ho posa fàcil quan ha volgut habitar entre nosaltres i assumir la nostra condició humana, parlar el nostre llenguatge, compartir la nostra vida.

Sabem, doncs, com Déu ens apropa al seu coneixement, a la veritat de la seva revelació. Quina és aquesta veritat? Aquesta veritat és Jesucrist, el "Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat". Amb la lectura, l'escolta de la Paraula i l'exercici de la pregària, arribem a la saviesa i al coneixement de la Veritat, que és Jesucrist. L'Església sempre ho ha manifestat, però encara ho ha fet amb més insistència quan veu la Revelació com a veu de l'Església; quan contempla Jesucrist com a rostre de la Paraula; quan mira l'Església com a casa de la Paraula i la missió com a camins de la Paraula.

El misteri de Nadal va unit al misteri de la Creu i de la Resurrecció i, en el seu conjunt, s'hi manifesta la saviesa de Déu, és a dir, aquesta manera d'entendre des de la fe que ens endinsa en el misteri de Déu, el misteri del seu amor infinit i que, en el cor d'aquest temps festiu, se'ns comunica perquè el visquem i el proclamem amb ardor. El Senyor ens ha elegit i ens crida a la santedat, elecció i crida que fonamenta la nostra dignitat de fills de Déu, dignitat que ens arriba per l'encontre personal amb Jesús i haver-lo acollit en la nostra vida.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Pilarín Bayés, Josep Calvet, Pilar Casals,
Ángeles Conde, Montserrat Creus, Pere
Fàbregues, Juanjo Fernández, Marina
Fernández, Lluís Font, Jordi Font, Antonio
Gil, Teresa Gomà, Ferran Hortigüela, Franc-
esc Marco-Palau, Ignasi Miranda, Josep Miró
i Ardèvol, Glòria Monés, Beatriz Moretó, Joan
Moya, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Per-
sonat, Lluçia Pou, Quique, Valentí Serra, Le-
ticia Soberón, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal
**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESCOLA DE PREGÀRIA

El **divendres 10 de gener**, a les
20.45, a la parròquia de la Mare de
Déu de la Medalla Miraculosa de
Barcelona, escola de pregària sobre
l'esperança.

AMICS DE L'ORGUE DE LES CORTS

El **diumenge 12 de gener**, a les
18.00, concert d'Any Nou de Jordi
Pajares a la parròquia de Santa Ma-
ria del Remei de Barcelona.

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dilluns 13 de gener**, a les 19.00,
celebració dels 35 anys de la Fun-
dació amb el Trio Blanc i Negre, la
projecció d'un curt i una taula rodo-
na amb Ignasi Boada, Joan Burdeus,
Mar Griera i Anna Punsoda, mode-
rada per Antoni Bassas a la sala Ori-
ol Bohigas de l'Ateneu Barcelonès
(c/ Canuda, 6 - Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 21 de gener a l'11
de febrer**, a les 19.00, curs *Despo-
laritzar els conflictes. Claus per sortir
de la dinàmica "nosaltres contra ells"*
amb Joan Morera (c/ Roger de Llúria,
13 - Barcelona).

Girona

MUSEU D'ART DE GIRONA

El **dissabte 11 de gener**, a les 12.00,
presentació de la publicació *El Palau
Episcopal de Girona. Mil anys d'història
d'un laberint arquitectònic*.

TAIZÉ

El **diumenge 12 de gener**, a les
18.00, pregària de Nadal amb cants
de Taizé a la parròquia de Lligordà.

Solsona

PASTORETS

El **dilluns 6 de gener**, a les 18.00,
representació *El bressol de Jesús*, de
Serafí Pitarra, al Teatre Municipal
de Berga.

Tarragona

CATEDRAL

El **dissabte 11 de gener**, a les 11.00,

conferència *El retaule major de la ca-
tedral* a càrrec de Francesca Español
a la seu tarraconense.

PASTORETS SOLIDARIS

El **dissabte 11 de gener**, a les 18.00,
projecció dels Pastorets a favor dels
afectats de les inundacions de Va-
lència al Centre Cultural Serè de les
Borges del Camp.

ANY NOU

El **diumenge 12 de gener**, a les 19.00,
concert d'Any Nou amb el grup de
cantors de l'Ateneu de Tarragona a
l'església parroquial de Sant Joan
Baptista de Tarragona.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dissabte 1 de febrer al diven-
dres 28**, exercicis de mes amb els
jesuïtes Josep Giménez, Nalerin
Erone Bin Nahfirin i David Guin-
dulain, i Alicia Guidoner, f.c.m. (tel.
938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè migrants, refugiats i afec-
tats per les guerres vegin respectats
el seu dret a l'educació

“Els espais hospitalaris impacten sobre els pacients, especialment en els nens”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Visitem l'Hospital de Dia de Neurologia i Pneumologia de Pediatria de l'Hospital de Sant Pau. Un espai que, gràcies a la col·laboració de la Fundació el Somni dels Nens, ha millorat en calidesa i adaptabilitat a les necessitats dels infants que es troben de visita a l'hospital. Carmen Mur és presidenta de la Fundació el Somni dels Nens.

La fundació va néixer a finals del 1999. Amb quin propòsit i quins somnis per complir?

Fa 25 anys el càncer infantil no era com ara en què en molts casos es pot guarir. Malauradament molts infants morien. La Fundació va néixer per complir els darrers somnis d'aquests infants. El primer somni que vam poder fer realitat va ser el viatge a Euro Disney d'una nena que vam conèixer a través de la Fundació Enriqueta Villavecchia. Actualment una de les nostres accions també és l'acompanyament psicològic d'infants que es troben a la unitat de cures pal·liatives, com a l'Hospital Trueta de Girona. Quan una malaltia crònica entra en una família, és molt important facilitar-los qualsevol tipus d'ajuda, des de l'acompanyament psicològic, passant per una teràpia amb animals, fins a un salt en paracaigudes o el repartiment de regals per Reis.

Quines transformacions han pogut impulsar a l'Hospital de Dia de Neurologia i Pneumologia de Pediatria de l'Hospital de Sant Pau?

Les parets llises i blanques han incorporat color, així com figures i elements amb relleus. També s'han fet zones i recursos de jocs a la sala d'estar, com ara peces per encaixar o elements de joc a la paret, dispensador de paper gegant per pintar i acolorir o coixins, taules baixes i puffs de colors per facilitar la diversió i l'entreteniment. L'any 2012 vam començar aquestes accions humanitzadores en hospitals, així com en les ambulàncies pediàtriques. Els infants que entren en una d'aquestes ambulàncies tenen la sensació que ho fan en un submarí.

Aquesta transformació, com ajuda a millorar l'acollida i atenció dels infants?

Els espais hospitalaris són entorns que sempre impacten sobre els pacients, especialment en el cas dels nens. Aquestes modificacions que hem fet

CARMEN MUR

Presidenta de la Fundació el Somni dels Nens

s'emmarquen en la metamorfosi que s'està implantant per convertir l'hospital en un cos humà, de manera que cada planta del centre es converteix en un sistema, un òrgan, un teixit o una cèl·lula diferent. Així, la planta d'hospitalització de pediatria és el sistema limfàtic, convertit en la ciutat dels glòbuls blancs. Les seccions de l'Hospital de Dia de Pneumologia i Neurologia s'han reconvertit en un pulmó-bosc, per la qual cosa predominen els colors verds i la presència de figures d'arbres.

En quins projectes treballen actualment?

Som una fundació silenciosa, que no fem gaire soroll, però sí molta feina. Sempre tenim projectes en marxa. Cal dir que tot el que fem sempre és amb l'estreta col·laboració i comunicació amb els diferents responsables dels hospitals i entitats amb les quals col·laborem.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT